

Edebiyat Defteri

hüzünlükent -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
6 Haziran 2024 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Bilemedim sahi ne idi

Sadakat ne idi?

Sevgiliye mi sevgimize miydi?

Sevgiliye sadakat ittiğinde, bittiğinde, gittiğinde

Aynı gönül kapısında beklemek miydi?

Sevgilinin yüreğini evin bilmek ve o evin kapısında beklemek miydi?

Belki kapısı hiç açılmazdı ama; o vakitte

Eşiğinde beklemek miydi?

Ayaklar gitse de yürek gitmiyor işte

Çakılıp kalmıştır belki de mıh gibi...

Onun gönül kapısı herkese açıldı belki!..

Ve sizin sadakatle beklediğiniz eşikte başkalarını onun gönül kapısından içeri girerken görmek ne kadar da acı vericiydi değil mi?

Ölümün tende ki sessiz ızdarabı olsa gerek.

Oysaki siz oradasınız yanı başında ve sizi görmüyor, hissetmiyor, tanımıyor, unutmuş!

Ve siz onun; yani sizin sadakatle beklediğiniz kapısı bile değil, eşiğine layık gördüğünüz kendinizi.

Dualar ile beklediğiniz acizliği, sevginiz hürmetine görmüyor.

Yahutta görmek istemiyordur...

O sevdiğinizin gönül kapısından giren çıkanlar!..

ahhh o giriş çıkışlar yok mu?

Sizi yakıyor, acıtıyor ama o bunu görmüyor!

Her giren önce yüreğinize acıyı basıp, sonra gözlerinize hüznü salıp ve sonra duaya açtığınız ellerinizi ezip, ezip giriyorlar...

Ne çok acı verici olmalıydı değil mi? onun sizi görmezden geldiği gönül evinize giriş çıkışlar

Sanırım sevgiliye değil, sevginize sadakat bu idi Değil mi?

O sevginizi kirlitse de siz kıyamazsınız hani.

O sizi incitse de siz yine kıyamazsınız.

Çünkü siz ona değil sevginize sadıksınız.

Onu hangi sevgiyle sevdiğinize bağlıydı belki de

Örneğin: ben onu

(Küçük kızımın beni sevdiği gibi sevdim...)

Sadakat şart idi Sevgime

O sizi terk edip gitmiş olsa bile aynı eşikte beklersiniz...

Evet ne acı bir bekleyiştir oysa ki o bekleyiş

Doğumda ölmüş bir bebek gibi,

Hiç can bulmayacaktı belki de

Öyle umutsuzdu işte..!

Ya dönerse umuduyla hala sadakatle Sabırla beklemekte neydi?

Beklemek belki de unutamamaktı...

Beklemek aşkınızı sevginizi sahiplenmekti gelmiyeceğini bile bile

Bilsekte nafile gönüle söz geçmiyor.

Beklemek

Belki de sabır ile dua`ya sarılmaktı...

Sabretmeyi örneğin ben

Ne kuyulara atılan Yusuf'tan

Ne ağır yaraları olan eyyub'dan öğrendim.

Ben sabretmeyi kendi acılarımdan öğrendim.

Her kulun imtihanı acısı kendine ağırdı ve

İçten dışa ağırtırdı

Sabırla beklemek ise sevileni, onu da Züleyha dan öğrenmedim

Çünkü ben ne Züleyha kadar aşkıttım

Ne de sevilen adam Yusuf kadar aşktı.

Sadece sevgime sadık idim.

"Küçük kızımın beni sevdiği gibi seviyorum dediğim için!
Öyle masum
Öyle çıkarsız
Öyle temizdi sevgim hak etmesede
Ve bir şehri ışısız sevmekti onu sevmek
Karanlıkta yaşamaktı gelmeyi beklemek

Beklemek kim bilir belki de diyorum beklemek
Hak'ka teslimiyetti...
Çünkü kalpler Allahın elinde idi..
Ya verirse lütfuyla!..

#hüzünlükent

Aslında kadın!

Minicik bir yüreği vardı. Ne kadar güçlü görünse de bir selalık ömrü, bir serçe masalı kadar idi canı...

Bazen hayaller kuruyordu bir kuş olsam, uçup başka kentlere gitsem acılarım oralarda diner mi diye?

Sonra annesinin bir sözü aklına geliyordu. Sen nereye gidersen git, "senden önce gider oturur oraya kaderin" işte o an yıkılıyordu kurduğu tüm hayalleri ve kırılıyor du uçmadan kanatları...

Gülen yüzünün arkasında yıkılmış kocaman bir dağ, onu ayakta tutan iskeleti aslında bir enkazdı! Sütunları ise sadece çocuklarıydı, dört ayak üstünde kalmasını sağlayan...

Gündüz üzerinde ıslık ıslık renkli, çiçekli bir elbisesi vardı. Etrafına gökkuşağı gibi renklerini saçan, "siyahı hariç" siyahını kendine saklardı. tüm renklerin eteklerinde dans ettiği, ve adını çocuksu mutluluk koyduğu bir elbise! Gün ışıklarıyla başlardı etekleri efil, efil mutluluk saçmaya ta, ki gece oluncaya dek.. Gece olunca tüm tılsımını yitirip siyahına bürünüyordu...

Ahşapları hüznün kokulu evinin içinde bukle, bukle olan saçlarını salıp, şefkat kokusuyla bastırıyordu ev içindeki hüznüleri..

Yüzünde güneşi andıran gülen bir maskesi gamzelenmiş Gamzesinde çocuğunu uyutuyordu yeri gelmiş. Ve soğuk çehreleri ısıtıyordu gülüşüyle Aslında kadın üşüyordu ve içten içe içine ağlıyordu, tükeniyordu kimse anlamazdı.

Gece olunca siyah elbisesini giyiniyordu "gökkuşağının olmayan Siyahından çaldığı" Sırtı bin bıçak yarası ve sevdiklerinin dikiş tutmayan acı yırtıkları, ve bin bıçak yaması, iğne iğne kırıkları ile diktiği Bir ah etse bin yama dökülecekti avuçlarına gözyaşlarından, ve içinin yangın külleri savrulacaktı Matemli duvarlara eş oluyordu yalnızlığı Yastığı sevgilisi! Yorganı melek olan annesiydi; annesinin ruhunu çekerdi üzerine usul usul... Sarılırdı acılarını susturmak için kadın!

Sığınyordu dua, dua Rabbine Kimseye eyvallah'ı yoktu Rabbinden başka. Zaten kimsede yoktu Rabbinden başka Dilinde bir teslimiyet duası; sıkıntımı keder ve hüznümü sadece Allah'a arz ediyorum! Gözlerinde ki ışık aslında içindeki yanan ateşin dahada çoşmasıyla yansıyan ışığıydı. Kimse anlamazdı. Anlaşılır olmaya da çalışmazdı, çok denemiş kimse de anlamamıştı. Beni bana bırakın demiş ve susmuştu Kıyamet suskunluğu diyordu kendince kadın...

Kadın anlaşılır olmadığına susmuş ve içine hapsedmişti yani "sessiz hücre" kendini tüm anlaşılmayan kadınlar gibi... Zaten bir kadını anlamak isteseydiniz, yüzündeki gülümsemenin sebebinden anlayabilirdiniz... Zaten bir kadını anlamak isteseydiniz, gözlerindeki ışıktan anlayabilirdiniz "Demem o ki" Bir kadını anlamak isteseydiniz, saçlarının renginden ve bugünkü şeklinden anlayabilirdiniz

Aslında diyorum aslında kadın! Kadın kimseye değil önce saçlarına sonra kendine dargındı! Kadın kimseye değil önce bakışlarına sonra kendine kırgındı Kadın kimseye değil önce aynalara sonra hayata küsmüştü! Çünkü; kadın yalnızlaştırılmıştı...

Sessiz hücre~

Kendinize saygınızı koruyunuz!

Sessizliği seviyorum!

Rüzgar essin, yaprak oynamasın misali.

Ama sevgide ve aşkta hiç bir zaman sevemedim sessizliği, her daim ürpertici gelmiştir.

Kaybetme telaşı, endişesi sarmıştır her zerremi.

o sebeple ki; sevdiğim kişi ve kişileri her an aradığımda ulaşmak ve bulabilmek isterim.

Hani ne bileyim!

İnsan sevginin her türüsünde, kendini hatırlatmak yerine hatırlanmak ister.

İlgi, alaka, özen, önemsenmek ve değerli olduğunu hissetmek gibi.

Sahiplenici bir yapıyla üstüne titremek,

İncitmekten ve incinmekten korkmak gibi!

Kişi sadece bunları sevdiği insana gösterebilir.

Duyguları onu rahat bırakmaz.

İnsan sevgisini içinden geldiği gibi yaşamayı arzu eder her zaman!

Her hayali gerçek olmasa da her anı beraber yaşayıp, her düşünceyi paylaşmak ister.

Gizlisi saklısı olmadan

Mesela güne onunla başlar günaydın diyerek.

Ve günü onunla sonlandırır düşlerimde kal diyerek.

Zaman herkes için muhakkak önemlidir!

Ama seviyorum dediğiniz kişiden zamanı esirgemek, onu önemsiz görüyorsunuz demektir.

Hal böyle olunca da karşınızdaki insanın, değersizlik hissine kapılması içten bile değildir.

Bu durum ile karşılaşan insanların ikili ilişkilerde nerede ve ne sıfatta olduğunu sorgulamasına sebeptir!

Bu sorgulamalar neticesinde taraflar arasında üzücü ve kırıcı olayların yaşanması kaçınılmazdır.

Yaşanan her ne olursa olsun, karşınızdaki kişinin de insan olduğu düşüncesini, asla unutmadan ve gerçekleri olduğu gibi paylaşmak en doğru davranıştır.

Gerek iş hayatımız da, gerek özel hayatımız da, gerekirse aylarca seni arayamam, ama bu benim isteğim harici oluşan bir durum demelisiniz..

Bu durumda; karşıda ki kişide nasıl bir duruş sergileyeceğini bilir!

Benim fikrimce, hayatımıza bir sebeple aldığımız kişileri hayatımızdan çıkartırken de açıklama yapmak bir nezaket gereği ve karşı tarafa insanca duyulan saygıyla bir ilişkiyi noktalamaktır.

Sevgi içten gelen bir duygudur bitebilir. Şartlar değişebilir, ama kişiler değişmez!

Saygısız ve sevgisiz birisi ile yolunuz kesiştiğinde onu değiştirmeye çalışmak

Kendimizi varlığımızı hatırlatacak davranışlarda bulunmak

Yorucu olabilir.

Çünkü huylu huyundan vazgeçmez.

İtin kuyruğunu kırk yıl kalıba koysan

Yine eğri, yine eğri çıkar demiş atalar! hep sevmişimdir bu sözü...

Ve direk aklıma gelir.

Hani İnsan olmak saygılı olmaktan geçiriyordu ya.

Kimliğiniz hangi renk olursa olsun.

Kariyeriniz, maddiyatınız hatta maneviyatınız,

Saygısız birisi iseniz siz zaten ne bir insanı, nede bir canlıyı sevemezsiniz.

Bu elinizdeki imkanlar sadece sizin egonuzu tatmin etmeye yarayacak şeylerdir.

Başkaları için pekte bir önemi yoktur.

Saygısız birisine hani bazen içimizden sen insan mısın? diye sormak geçer.

Sormayın!

Bunun yerine,

Onu olduğu yerde bırakıp, tüm iletişim yollarını kapatmak kendimize olan saygımızı korumamıza vesile olacaktır.

Kendinize saygınızı koruyunuz!..

Üç kuruşluk ip

İş yerine gelen müşteriler genel olarak, düğün öncesi alyans, bilezik, kolye gibi takı almak için uğrarlardı bize. O gün aynı an da iki gurup müşteri içeriye girdi. Birisi kalabalık bir aile topluluğu, diğer müşteri iki yetişkin sevgili idiler.

Öncelik olarak iki sevgiliyle ilgilenmek için kalabalık olan aileye müsaade ederseniz sizin işiniz uzun sürecek gibi, bu gençlerin işini halledebilir miyim? Dedim.

Yaşlı bir teyze eee hadi bakalım biz bekleriz dedi. Onlara ne içersiniz sıcak veya soğuk diye sordum. Çay istediler ve oturdular bekleme koltuklarına. Genç sevgililer nişanlanmak için gerekli olan alyans ve tek taş yüzüklere baktılar.

-Genç kız bunu alalım uğur

-Uğur tabiiki aşkım hangisini istersen tak, sen ne taksan yakışıyor eline deyip gülümsedi ve kızın ellerinden tutup sımsıcak baktı gözlerine. Sonra bana dönüp

-Abla şu iki parçayı tartar mısın?

Güzel bir alyans ve tek taş pırlanta seçmişlerdi. Hayırlı olsun, hayırlı işler dilekleri sonrası mutlu bir şekilde çıktılar.

Sırada bekleyen müşteri gurubuna buyurun, ne istemiştiniz hemen bakalım dedim. Tezgahın

önüne yaşlı olan teyze ve birkaç kadın geldi ve yüzünde ergenlik sivilceleri henüz sönmemiş genç kız mı desem, ergen çocuk mu desem bilemedim. Çünkü "gelin gel bak" şuradan parmağına hangisi uyarsa dedi yaşlı teyze. Gelin utana sıkıla tezgâha yaklaşıp baktı, bakıştırdı. Bu olsun dedi sadece.

Teyzenin yanında ki genç bayanlar, hayır o yüzük hoş değil , bence şu olsun dediler. Sanırım görünce olacak kişilerdi bu hanımlar. Memnuniyetsizliğini pek belli etmese de onların önerdiği yüzüğe peki dedi.

Denedi yüzüğü parmağına, Allahım o kadar ince o kadar zayıftı ki elleri, ne taksa parmağına bol geliyordu... siz beğenin, ben parmağınızın ölçüsüne göre kestiririm dedim.

Yaşlı teyze seslendi...

-Sarraf hanım! Bize yirmi adet 25'er gramlık Adana burması, 40 gramlık

Maraş burması çıkart!.. ve altın kemer de alacağız, kol saatini hediye olarak üstüne verirsin! O kadar şey aldık.

Tabi ki teyze ama eşantiyon olarak değil, ben gelin kıza hediye olarak vermek istiyorum saati dedim.

Yaşlı teyze

-Sen ver de ne olarak verirsen ver dedi

Kaba bir ses tonu ile...

Tam bu esnada kapıdan içeriye bir erkek girdi. Anacığım ne yaptınız halledebildiniz mi?

yaşlı teyze he yavrum he Ahmed'im hallettik. Hesabı ödemek kaldı geriye dedi.

Ahmet güzel giyimli babayiğit 30 yaşlarında yakışıklı bir adam Dı.

Direk anası ile konuştuktan sonra, ergen gelinin yanına geçip, hadi bak! şanslısın kız ağırlığınca altın aldık diye Gururlandı...

Ergen gelinin yüzünde utangaçlıkla mutluluk arası bir gülümseme belirdi.

Alan memnun veren memnundu sanırım ama sormasam çatlar dım.

Dayanamadım!

- Siz sanırım damat beysiniz?..

-Evet, abla damat benim!

-Himm maşallah maşallah Kızımız da çok güzel olacak büyüyünce, şimdiden belli oluyor.

-Damat, abla zaten büyümüş, kocaman gelinlik kız olmuş on beş yaşında.

-Himm Bende on beş yaşında gelin oldum!

-Öylemi ne güzel

-Kayın pederim sizin gibi ağırlığımca altın takmadı

-Eeee abla herkes biz olacak değil ya!

-Aynen herkes siz olamaz!

Aranızda kaç yaş var nişanlınızla?

-On beş yaş

-himm

Haklısınız kimse sizin gibi değil.

-Sizin eşinizle kaç yaş var aranızda abla?

-Üç buçuk yaş

-Hımm abla, baya küçükmüş eşiniz!

-Ne alaka! illa on beş yaş mı olmalı?

-Yok hayır da...

Ne bileyim sizinki de tamamen oyuncak gibi evlilik olmuş..

-Ha şimdi o halde siz tek taraflı oynarsınız, eşiniz evcilik oynar siz babacılık

Dedim ve...

Damat seslendi anasına, anacığım ne aldıysan koy tezgaha geri!

Abla altın değil millete akıl satıyor,

Kendi düştüğü pişmanlığı bizden çıkaracak belli oldu dedi.

Ve çıkıp gittiler...

Aradan çok değil üç, beş yıl geçti. Aaaa aynı ergen kız geldi işyerime

-Merhaba dedi

-Buyurun

-Abla hatırladın mı beni

-Dur bir dakika sen şu ergen gelin değil misin??

-Evet abla o benim

-Şu alyansı bozdurmak istiyorum

-Neden?

Bu evlilik yüzüğüne nasıl bir ihtiyacın düştü ki bozduruyorsun?

eşin ve ailesi çok zengin gibiler Di?

-Abla eşim beni çok eziyor, ailesi ile birlikte yaşıyoruz, beni çok aşağılıyorlar üstüne bir de ihanet ve dayak var dayanamadım çıktım o evden, gözlerine çakılsın zenginlikleri!

Ailem de beni kabul etmiyor dön tekrar evine rahat mı battı diyorlar zaten çok garibanlar birde ben, tekrar yük olmak istemiyorum.

-Hımm pekala bozalım

Sağol abla dedi ama çok üzgündü!

Biraz oyalamak için lafa tuttum

-Başka bir ihtiyacın var mı?

-Hayır abla; bunun parası bile çok, bu parayla kendime üç kuruşluk bir ip alıp şehrin meydanına

asacağı kendimi, örnek olsun "ibreti aleme" kız çocuklarını küçük yaşta evlendirilmesinler yoksa da aile'ler sahip çıksın!

O an içimden kendi yaşayamadığım genç kızlığım geçti.

Duraksadım...

Genel olarak arkadaşlar arasında sohbet esnasında birileri "ben genç kız iken şöyle gezdim, şunu yaptım, bunu yaptım lise yıllarım da, üniversite de yıllarım da, dediğin de benim yüzüm daima yere düşmüştür.

Çoğu insanın okul yıllarına ait aşk hikayesi muhakkak vardır.

Ama;

O çağlarda başka birinin bebek emzirdiğini şimdiler de düşünmek bile korkunç olmalı

oysa ki...

Siz çocuksunuz ve bir bebeğe annelik ne kadar yapabilirsiniz!

Burnumun direği daima sızlamıştır, hatta yazının tam da bu kısmını yazarken olduğu gibi!

İnsanın çocukluk ve yetişkinlik arasında ki bir evresini yaşayamaması nasıl bir yoksunluktur, yaşamayan hiç kimse bilemez, ya hep çocukluk anılarınızı

yahut da on beşin de başlayan evlilik ve...

Göğüsleriniz, tomurcuk olmadan rahminize düşen, ve ıkınmayı bile bilmediğiniz bir doğumun sancılı anılarını paylaşırsınız. ikisi arasında hiç doğmadan ölen can bulmayan bir "genç kızlık" durur aklınızın ucrasında.

Bir an daldığım maziden çıkıp ergen geline...

Dur!

Yine bozalım bu alyansı dedim ama

Nasıl ağlıyor, kıyamıyorum gözyaşlarına...

Belli ki ruhen ağır çöküntü içerisindeydi.

Bak!

Sen ip alma, hayat güzel, yaşamak güzel

Sığınma evine git dedim.

-Abla burası ilçe yok ki öyle evler

-Bekle sen!

Allahım kıza bekle dedim'de ben neden bekle dedim ki...

Öyle bir sorumluluk yüklenmişim ki bocaladım o esnada ne yapabiliyordum hiçbir fikrim de yoktu açıkçası, zira bende, yaş olarak çok büyük ve tecrübe sahibi bir kadın değildim. Yaş olarak Yirmi altı filandım, ama on bir yıllık evliydim.

Kul bunalmayınca Hızır yetişmezmiş derler ya,
Ne yapacağım diye düşünürken aklıma gelen ilk fikri uygulamaya başladım.
Ergen geline" otur sen az dedim, bir telefon görüşmesi yaptım. Görüşmem bitince belediye'ye gidebilirmisin?

-Neden dedi.

-Sen benim kartımı ver başka bir şey deme!

-Tamam abla

O an için elimden gelen tek şey ise alyans'ını iki katına bozmaktı!

-Abla bu para çok fazla

-Hayır değil işçiliği kesmeden bozdum

Güle güle harca!

Teşekkür ederim abla dedi ve çıktı gitti.

Gel zaman, git zaman yine uğradı işyerime

Hayatım da her şey çok güzel gidiyor,

Belediye başkanı bana yardımcı oldu çalışmam için iş verdi.

Bir kızım var, kendimi toparlayınca onu da yanıma alacağım dedi.

Hadi Gözün aydın olsun inşallah dedim.

Ama sonradan çevreden duyduk ki...

Kocasını çalıştığı iş yerine ve girip çıktığı her ortama gelip gidip rahat bırakmamış,

Üstüne bir de namusuna söz edilince dayanamayıp,

O ipi almış

Gariban!

#hüzünlükent

Bir güzel teyze

"Sıracalı mikrop" diye söylenerek oturdu yan koltuğa.
Böylesi güzel kadınların yanında, bu tipsiz erkeklerin olması hiç hoş değil.
"Baksana kızım şu adama hem çirkin, hem fodul!.."
Elimde baktığım telefonun ekranından başımı kaldırdım.
"Anlamadım"dedim.

"Şu öndeki oturan çift onlardan bahsettim.
O kadar dalmışsın ki, ekrana düşecektin dedi.
"Ne demiştiniz?
özür dilerim tekrar edermisiniz?.."

"Şu öndekiler diyorum çok uyumsuz,kadın, Allahı var çok güzel,
Adamın tipine bak! At hırsız kılıklı, abooov yok yok! bir de pis pis ter ve cuvara kokuyor dedi."Önde oturan çiftin arkasından dik dik bakarak.

Tabi bana bunları söylerken başında olan mavi boncuklu tülbentin öne sarkan ucuyla ağzını kapatıp
"Mın mın"ediyor normal di yani anlamamış olmam.

"Hımm" dedim ve tekrar telefonla uğraşmaya başladım.
"Eee kızım sen de ne var bu meretin içinde gözün ağrımıyor mu?" az camdan dışarıyı izle bak hele, bak bak! voooo
şooo tepelere her yer gül çiçek, börtü böcek, Şeker pancarı, güne bakanlar, mısır tarlaları.
Buğdaylar sarısını giyinmiş
İğde ağaçları kokuya bürünmüş
Yamaçlar da patika yollar
Her taraf çayır çimen
Yalınğı otları ile dolu" dedi.

Cam tarafına doğru döndüm yüzümü "aynen teyze tepeler de pek yüksekmiş."

-Ha sen beni dinlemiyorsun dedi.
-Hayır da teyze
bize ne yahu evli çiftlerden onlar bir birinin kalbine bakıyordur tipine değil.
Bilemeyiz belki de adamcağız çok çok iyidir ne dersin!
He iyi yaaa, iyi iyi,çok iyi dedi. kafa sallayarak
Ben onlara laf ettim amma! kusura kalma kızım!
çirkin adam o güzel kadına öfkeleniyordu otobüse binmeden önce, adama o yüzden hayıflandım.
Kadıncağız da sessiz sessiz ağlıyordu üzuldüm derken
Birden heyecanla
"Yok anam yok gııı çirkin adamın içide çirkindir benim aygır gibi dedi."

Seslendi muavine "bana bir su ver hele evladım"
Muavin Suyu getirdi. Teyze Su'yu içti ohhh afiyetle şapur şapur.
"Yarabbi şükür"dedi! yine önüne sarkan mavi boncuklu tülbentin ucu ile ağzını sildi
Sonra da öfkeden terleyen yüzünü.

-Çok amaçlı
-Ney yavrurum?
-Tülben
-He öyle öyle! namahrem görmez saçımı başımı
Güccük yaşımdan beri takarım
Allah immm, Allahım gurbanın olam mevlam yakma ha! yakma! cehennem de, şu g.tü açıklar gibi dedi.
Yorgun ve kararmış avuçlarını açıp yüzüne sürdü.

Gülümsedim, hoşuma gitti bu sözleri söylerken kendinden emin halleri.

-Anan baban sağ mı?

-Hayır!

Sizlere ömür.

-Vahhh pekte tezesin üzüldüm! dedi ve

Sustu bir müddet!

Sonra...

"Kızım kızım yanlış anlama beni içim dışım dert dolu, onca yolu gelinim oğlum için kat ettim yüz bulamayınca arkama bakarak eve gitmek zoruma gidiyor.

Gel gör ki...

Onca sene yokluk çektim.

Hem dayak yedim, hem de töbe dilim varmıyor o çirkin adama avratlık yaptım.

Yıllar geçti hala düzelmedi.

Az nazlansam

Bu yaşta bile eline geçeni başıma çalar.

"Namussuza naz neylesin, kokmuş ete tuz neylesin" dedi.

Ağlamsak bir ses tonu ile.

Çocukken de çile ile büyüdüm

"Kız oldum gır eşşeğe, Gelin oldum ger eşşeğe binmedim."

Hepsi boşunaymış evlat için çektiğim çile dedi. Kendi şivesi ile...

Zaten ufak tefek minyon tipli bir teyze idi. bunları söylerken o kadar küçüldü, o kadar küçüldü ki, oturduğu koltukta eridi yok oldu üzüntüden.

Hüzün dolu gözlerinden dökülürken ılık ılık, basma eteğine,

Bu defa başındaki mavi boncuklu tülbentin önüne sarkan ucu ile gözyaşlarını sildi...

Ben ise...

Başımı öne eğerek göz pınarlarıma dolan yaşlarımı

Tekrar döndüğüm telefonun ekranına akıttım.

Eyvahlar olsun derken içimden!

#hüzünlükent

Sol el

Yıl 2017: oğlum üniversiteye giriş sınavın dan yüksek puan almıştı ...

Hiç unutmam...

Bir gün ben koltukta otururken yanıma geldi. Dizlerini çöküp halının üstüne oturdu.

Gözlerimin içine baktı.

Kapalı olan avuçlarını önüme uzattı!..

-Annem seç birini sağ mı? Sol mu?

-Ne var ki oğlum elinde ona göre seçim yapayım!

-İki tane kelebek var.

-Anne hadi! sağ, sol, seç hangisi?

-Eeee sol olsun

-Oley işte, annemin seçtiği olacaktır.

Uç uç diye üfürdü açtığı avucuna..

-şimdi bu nedir?.. Oğlum

-Anne iki tane hayalim var dı. ve oldu. karar veremedim seçim yapmak için

Sağ elime hukuk fakültesini

Sol elime harp okulunu koydum ve sen sol elimi seçtin. oğlum asker anammm dedi ve güldü (:

Saat sabah 08:10 ve işte günlerden Sol el...

Üzerine giydiği siyah kapüşonlu montunun şapkasını kafasına geçirdi. Sirtında liseye giderken kullandığı, okul çantası ve yanında onu yolcu etmek için gelen lise son sınıf öğrencisi bir kaç arkadaşı vardı.

Evin Balkonuna çıktım arkasından hüzün dolu gözlerle bakarken bildiğim tüm duaları okuyordum.

Yürüdü yürüdü ve yürüdü. Hiç arkasına dönüp bakmadı.

Benim görüş mesafemin ve sokağın sonuna kadar gitti.

Tam köşeyi dönmek üzere iken eve doğru dönüp baktı.

Yüksek bir sesle bağırdı " 2021 de görüşürüz annem hoşça kal dedi."

Kolunu havaya kaldırdı ve Sol elini salladı.

Sanki, koca mahalle inledi o çocuk sesi ile son vedasını ederken.

Ben, Öylece baka kaldım arkasından dakikalarca boş kalan sokağa.

Donmuşum resmen sanki o an dünya durmuştu.

O son" hoşça kal annem" sözleri kulağım da sürekli çınlıyor Du. Sanki birileri içimden bir parçamı koparıp almıştı.

Hiç kıpırdayamıyordum, balkon da öylece kala kalmıştım.

Dilimde "Kurban olsun annesi" sözcüğü, aklımda oğlumun yokluğuna nasıl dayanacağım düşüncesi, ne kadar kaldım balkonda bilmiyorum. son olarak "kuzum, bir tanem annesinin canı" deyip Onu rabbime emanet ettiğimi

hatırlıyorum.

Kimse yok tu yanımda beni teselli edecek. Minik kızlarım ise ayrılığın farkında değildi. "Anneciğim anneciğim ağlama anneciğim,"

diyerek birisi kucağıma oturdu, diğeri ise sırtımdan sarıldı...

Olduğum yerde oturdum biraz daha, sonra balkondan içeriye girdim.

Evin dış kapısında Oğluma sarılıp uğurlarken hiç ağlamadım, içime içime akıttım gözyaşlarımı çünkü ağlarsam ayrılamazdı.

ilk defa annesinden uzaklara gidecekti. Sarıldı sınıksız defalarca boynumu kokladı. " ohhh canım annem unutmam bu kokuyu" dedi. Onlarca kez yüzümü, gözümü öptü öptü. Arada bir gözlerimin içine baktı "ağlamak yok güzel kadın" dedi.

"Oğlum kendine iyi bak! korkma oralarda, yemeğini ye, aç kalma" diyordum sürekli

"Anne merak etme emin ellere gidiyorum bana iyi bakarlar . Asıl Sen dikkat et minik kız kardeşlerime ve kendine" dedi.

Yarabbi bir anne için hiç kolay değil Di.

Yaşı kaç olursa olsun çocuğundan ayrılmak ve askeri okula yollamak, çekeceği zorluğu ise düşünmek bile istemiyordum.

Sabah uyandığım da bazen odasına doğru gidip" hadi oğlum kahvaltı hazır" diyordum! yokluğuna alışmamış olmalıydım.

Masaya herkes oturduğun da Oğlumun sandalyesinin boş olması ilk haftalar çok üzücü oluyordu.

Bir yıl kadar evde onun sevdiği yemekleri pişirmedim. Pastaları yapmadım ve çok sevdiği mantıyı o yok iken asla yemedim.

Onunla dolu her an gözümün önünde canlanıyordu.

Geceleri diğer çocuklarım uyuyunca Oğlumun odasına girip ranzasında biraz uzanıp yastığını, yorganını koklamak

benim için bir nevi hasreti bastırmak gibi geliyordu.

Okumak için dizmiş olduğu kitapları, gözüne bile güvenmediği sarı oyuncak arabası, kızımızı jip'i her şeyi geride benimle baş başa kaldı. Arada sırada telefonla aradığında "annem odamı bozmadın değil mi? Bak!.. geldiğimde her şeyimi bıraktığım gibi görmek istiyorum" diyordu.

"yok kurban olduğum herşeyin olduğu gibi duruyor ve ben ölene kadar da, bu evde ki sana ait olan oda ve eşyaların hepsi yerli yerinde kalacak" diyordum.

Anaokulunda çizdiği resimleri, havası inmiş top'u bir türlü çalmayı öğrenemediği bağlaması, gitarı ne bileyim bir çocuğa ait ne varsa gerekli gereksiz hiç bir şeyini hâlen atmadım.

Aradan kırk beş gün geçti. İntibak için İzmir'e gitmişler Di. Yanındaki devre arkadaşının annesi ziyarete gelmiş. Okulda akıllı telefon yasak!

arkadaşının annesinde telefonu görünce bizimkisi

"Teyze telefonunuzla fotoğrafımı çekip, şu numaralı telefona atar mısınız? annem beni görürse çok sevinir" demiş.

Allah razı olsun! kadıncağız çekip yollamış

Mesaj sesi ile telefonu elime aldım gelen gelen mesajı açtım.

Sevinsem mi? ağlasam mı? bilemedim.

Karşımda Oğlumun resmi var. Uzun saçları kesilmiş, üzerinde bedenine bol gelen bir kamufraj ve kafasında kocaman bir kep, elinde kendi boyuna yakın bir silah!

Başladım hüngür hüngür ağlamaya

O sırada yanımda olan komşum "ağlama bak oğlun çakı gibi subay olmuş gurur duymalısın dedi."

"Abla ona ağlamıyorum baksana giydiği üniformaya, şapka gözünün üstüne düşmüş. küçücük ellerinde kocaman silah,

her ne kadar on yedi yaşında olsa da

Benim oğlum daha çok küçük, ekmek tutmayı bilmeyen elleri silah tutmayı ne bilsin" diye ağladım ağladım.

Komşu olan abla

"bilir bilir neden bilmesin yarın öbür gün koskaca komutan olacak onlar böyle böyle yetişiyorlar.

Üzülme hadi" diye sarıldı.

Günler, aylar hatta tam koca dört yıl geçti. özlem, hasretle dolu.

Öyle her özlediğimde gidip göremedim eğitim ve öğretim gördüğü okul diğer okullar gibi değildi.

Oğlum da gelip gidemedi. Zaten corona olduğu için bütün okullar tatil olmasına rağmen, onlara tatil olmadığı gibi pandemi den dolayı ayrıca okul içerisine ziyaretçi de alınmadı.

Çocukluk ve delikanlılık arasında günbegün nasıl büyüdü açıkçası göremedim!.

Özlem dolu bir bekleyişin ardından

Ve...

İşte...

Şu an yıl 2021:

Ve, oğlum 21 yaşında. 30 agustos zafer bayramı ile birlikte, kutlu bir tören, mutlu bir kavuşma, kutsal bir görev için yüzünün akı ile...

"Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK" ile aynı okuldan mezun olmanın gururunu, mutluluğunu, yaşayarak ve yaşatarak annesine,

Yer yüzünün yürüyen yıldızı olarak mezun oluyor...

Ona bir anne olarak her daim hatırlattığım

"Evet, seni ben doğurmuş olabilirim!

Ben, sadece, Allahın seni doğurmam için seçtiği vesile olan annenim!

Senin ve benim, bütün kainatın sahibi Allah'tır...

Ve sen öncelikle

Bu vatanın bir evladısın

Bir gün ben olmasam bile...

bu ülke de ki, tüm anneler senin annendir.

Ve eminim ki duaları seninledir."

" Sakın nereden geldiğini unutma!"

#hüzünlükent

Gitti bizim araba

Maşallah maşallah, tü tü tüüü yüz bin kere maşallah, Nazar değmesin güzel gelinimize yeni damadımıza. Hepimizin yüzünde mutlu bir gülümseme Neden gülmeyelim ki?.. Oğlumuz yakışıklı boy, pos dalyan gibi. Kızımız, "kara kaş gözleri Elmas" aşkla bakıyor oğlumuzun gözlerine...

Meltem ile Muhammed üniversite de tanışmışlardı. Matematik bölümünü birlikte okuyup bitirmiş olmalarına rağmen Meltem, öğretmen olarak ataması gerçekleşse de Muhammed, ataması gerçekleşmeyince özel bir sektörde iş bulmuştu... Dört yıllık bir ilişkinin sonunda mesleklerine, ha kavuştuk, ha kavuşacağız diye bekleyen çiftimiz sonunda işimizi bulduk artık neyi bekleyeceğiz ailelerimizin iznini alıp bizde kavuşalım, evlenelim demişlerdi...

Bu konuyu aile büyüklerine taşıdılar...

Aileleri tanıştırdılar.

Gittik kızı Allahın emri peygamberin sünneti ile istedik. Onlar da "zaten gençler arasında anlaşıyor bize de hayırlı olsun demek düşer" dedikten sonra, Allah hayırlı eylesin denildi hep bir ağızdan.

Biz orta şekerli kahvemizi, Muhammed ise tuzlu kahvesini içti yüzünü buruşturarak. O'na afiyet oldu mu? bilmiyorum ama gözlerinden kırmızı sular akmıştı!

Meltem kikir kikir güldü utangaç haliyle

"Allah daima güldürsün" dedi annesi.

Hep bir ağızdan koro halinde "aminnn" dedik...

"Çok zaman geçmesin! Hemen düğünü yapalım onca sene bekledik" dedi. Tez canlı Oğlumuz Muhammed...

Geldik düğün gününe

Düğün kalabalık ve ihtişamlı oldu güldük, eğlendik.

Yaktık kınamızı salya, sümük bende ağlamadım desem yalan olur.

"Kızın bu gece misafir annee" dedi Meltem annesine.

Bir kez daha ağladık toplu bir şekilde.

Sonra tabi şakır şakır oynadık.

Az önce kim ağladı belli değil...

Sıra geldi takı merasimine

Muhammed'in sülalesi, çevresi geniş ve zengindi. Yani bizimkiler oluyor o sülale!..

Ama kendileri çok fazla malı, mülkü olan birileri değildiler. Eniştem ile ablam kendi çapında iş güç sahibiydi...

Çok takı takıldı gelin ve damadımıza.

Bende taksam iyi olurdu ama; güç yeteceği yok altının gramına

Gözler üstüm de idi. Damadın teyzesi Sarraf, takar şimdi bir bilezik diye beklediler...

Takmasına takardım da takmadım. Bir yanım gayserili olunca kıyamadım altına ve paraya

Şaka bir tarafa

Dolar taktım.

Ablam dedi."Ne gereği vardı bacım zahmet oldu."

Ama tabii sevindi içinden bilmem mi huyunu

Canım ablam, sever parayı pulu hem kim sevmez ki, Değil mi?..

Allah mekânını cennet eylesin, Annem sürekli param yok, param yok der dururdu!

Biz ise essahten yok zannederdik.

Rahmetli olunca arkasından bankada birikmiş bir servet çıktı...

Yaşlıların bilindik huyu işte...

Ablama, her zaman dediğim gibi, "abla bak! Annem öldü koca servet çıktı.

Sen rahmetli olursan eminim ülke bankaları sana çalışmıştır. Sen anasının kızısın! Bâri yerini söyle Allah muhafaza ani bir ölüm olursa bizi mirasla, avukatla uğraştırma!"

"Yok, bacım yok, valla yok olsa neden saklayım" dedi ve güldük...

Hoş muhabbetler döndü düğün sonrası aramızda o gece.

Uzun zamandır hiç bu kadar bir arada olup şakalar yapmamıştık...

Düğün sabahı yeni çiftimiz Balayına gitmek için Hepsimizle vedalaşıp çıktılar yola
"Yolunuz açık olsun, Allah kaza, bela vermesin" dedik baka kaldık arkalarından.
Ablam sarıldı iki damla yaş akıttıktan sonra "gitti oğlum bacım darısı seninkilere" dedi...
Yine toplu bir şekilde aileden geriye kalanlar ile birlikte "Amiiiiinnn" dedik...

Bu arada Muhammed'in orta yollu bir arabası vardı. Param yok diyen Ablam, düğün öncesi oğluna destek olmak için almıştı.
Hani öyle Kötü de sayılmazdı. Şimdiki gençlere göre illa son model olmalıydı iyi denilen araba.
Meltem'e "aşkımla bu araba ile Balayına gideriz dönüşte takılan takıları bozdurur arabamızın modelini yükseltiriz" demişti!..

Ya nasip deselerdi iyiymiş

Antalya da güzel bir otelde on gün yediler, içtiler, gezdiler.
Arada bizlerle de fotoğraf paylaştılar onlar mutlu bizde mutlu idik.
Gel gör ki,
Dönüş yolunda arabayı benzinliğe çekmişler, Az dinlenelim daha sonra benzin de alır yola devam ederiz demişler...

Arabayı durdurup markete su almak ve ihtiyaç gidermek için girince,
çıkışta birden bakmışlar ki, araba yok!!
Meltem, yüksek bir sesle
"Muhammed, eyvahhhh! Araba yok!"
"Nasıl yok aşkımla"
"Görmüyor musun, arabamız çalınmış"
Muhammed; bas bas bağıyor.
Etraftaki insanlar koşu koşu gelmiş
"Ne' oldu toprağım?"
"Abi arabamızı çalmışlar"
"Hemen polisi arayalım"
Polis geliyor.
O çevredeki tüm ekiplere telsizle anons geçiyor.
"Filan plakalı araç çalınmıştır bilginize"
Neyse ki, bir kaç saat sonra arabayı polisler buluyor ve getiriyor...

Muhammed ve Meltem koşarak arabanın yanına geliyor.
İkisi birden ani bir hareketle arabanın torpido gözüne bakıp
tekrar bağıyorlar feryat, figan!
"Abi arabamız yok, abi arabamız çalındı" diye...
"Polis memuru yav kardeşim bu araba sizin değil mi?"
Bize bildirdiğiniz plakalı araç bu nasıl araba yok! İşte burada" diyor.
Muhammed "yok abi yok!
Torpido gözünde bizim yeni arabamızın parası vardı.
Yeni evliyiz düğünde takılan tüm takılar arabamızın torpido gözünde idi.
Sadece, teyzemin taktığı dolar kalmış görmemiş hırsızlar keşke onu da alsalardı.
Gitti bizim araba" diye devam ediyor sızlanmaya.
Meltem ise "Muhammed, gitti mi? bizim araba! Altınlarımızı buluncaya kadar ben annemde kalacağım bir müddet!..
Sana, altınları, paraları anneme bırakalım demiştim!
Arıyorum annemi"
"kızın bu yılda sende misafir. Elimin kınası kurumadan altınlarımız çalındı...
Geliyorum anne!"

"Kaynanama söyleyin oğluna destek olsun."

"Gittiiiiiiii bizim araba!"

Baba gel

Bina girişindeki posta kutusunun önünde dikilmiş, üst dudağını kapatan bıyıklarının uç kısımlarını ısırarak "vay p...t herif'ler Bu kadar elektrik faturası mı" olur diye söyleniyordu. Arkasında olan Nazmi Beyi fark etmemiş olmalıydı.

Nazmi Bey: yahu Harun abi bize de elektrik faturası çok fazla gelmiş. Bizim hanım sanırım elektrikle hareket ediyor, Eve çikayım da şunun fişini çekeyim demişti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde bir hışımla salondaki yemek masanın üstüne çıktı bizim ki,

-Kız koş, çabuk mutfaktan su bardağı getir!

-İçin de su da olsun mu?

-Boş getir, boş getir dedi kısık bir ses ile...

Merakla bakıyorum ne yapacak bardağı diye...

Bardağı tavana dayadı, kulağını da bardağın altına.

Bana da sürekli el kol hareketi ile "sus sus" yapıyordu .

-Ne oldu? Ne oluyor? ya! Söylesene...

-Çeneyi kesmiyorsun ki duyayım!

İndi masadan! "kavga ediyorlar" dedi.

-Eee biliyorum kavga ettiklerini

Neden? Kavga ediyorlar ki,

-Ne bileyim bir şey anlaşılmıyor. kadın da senin gibi çenesi çok, o yüzden sanırım hiç susmuyor ki mübarek.

-Haa! yine mi kadınlar suçlu! belki; adam senin gibi lüzumsuzun birisidir. diyordum ki,

"Başladı yine" diye lafı ağzıma tıkadı.

-Nazmi Bey: Nurgül hanımın fişini çekti! az kaldı şimdi bende senin fişini çekeceğim!...

Daha fazla söylenmeden mutfağa geçtim.

Üst kattan gelen Langur lungur tas tabak sesleri ile...

"Deprem oluyor, yahut ta bina yıkılıyor ayy "diye bağırdım.

"Evet "evet, yıkıyor karı, koca, kocaaa binayı! Ne bağırıyorsun tövbe tövbe" dedi.

Cevap vermeden Gözlerimi kısarak, ve kaşlarımı çatarak ters ters baktım yüzüne,

"Bi`de dövseydin La havle" dedi.

O'nu duymazdan gelip doğruca dış kapıya koştum. Kapıyı açar açmaz karşı daire deki sultan teyzeyi gördüm, O da açmış kapıyı eşiklikte bekliyor her zaman ki gibi...

-Kızım sesleri duyuyor musun?

-Evet

-Ne yapsak ki, çıksak mı yukarıya Olmadı polisi mi arasak?

-Bilmem ki,

O an,

Nurgül hanım paldır küldür yalın ayak aşağıya doğru indi.

Saçları elektrik çarpmış gibi, nevre ise bir hayli dönmüş bir biçim de, "Sultan teyze beni evine al" dedi.

-Gel gel korkma geç içeriye

Nurgül hanımı eve aldı. bana "kızım sen de gel" dedi

-Yok sultan teyze, bizim ki dişimi, amannn fişimi çeker gelmeyeyim

-Gel yahu!

Nurgül hanım: "teyze sakla beni yoksa kocam öldürecek çok korkuyorum" dedi...

Öyle dese de genelde hep kavga ettikleri için öldüren kaldıran olmazdı.

Alışmıştık bi`nevi...

Lakin, bu defa sesleri çok fazla çıkmıştı ve bu duruma bizde şaşırmıştık.

Sultan teyze: "korkma kızım korkma! dağ başında değil. benim evimdesin kimse kılına zarar veremez" dedi.

Sultan teyzenin dış Kapısı güm güm gümülüyor.

"hahh! geldi senin ki, belki de benim ki, "dedim

Nurgül hanım: "Sultan teyze açmıcan değilmi kapıyı? "

"Yok açacağım bakalım derdi neymiş" dedi!

Nurgül hanım korku ve endişe halinde idi sürekli...

Nazmi Bey, Bas bas bağılıyor "nerede o Karakersiz" diye

Sultan teyze kapıyı açtı.

"Sessiz ol oğlum derdin nedir? Ağzından çıkanı kulağın duysun ayıp" dedi.

"Az bile söyledim! Nerede o laftan anlamaz kadın! çıksın iyilikle konuşacağım söz! dedi.

Nurgül hanımı, sakladığı yatak odasından evin salonuna getirdi. Kadın oturdu koltuğa ama; hala ağlamaya devam ediyor.

Nazmi Bey, başladı saydırmaya

Allahhhh Allahhhh! ver yansın! yanmazsa, Alev alsın!..

" Sen ne biçim kadınsın! elinden telefon düşmüyor. işten güçten haberin yok! Evde ne olsa anana bacına anlatıyorsun.

Lan utanmaz hiç mi? özel bir şeyimiz olmayacak!"

Nurgül hanım, "yaaa ben kiminle konuşuyorum annem ve kardeşlerim haricinde, 'Zengin parası ile fakir karısı' ile uğraşır diye söyledi annem." bunun ki de bu hesap işte, geldi kapıdan elektrik faturasını gösterdi başladı kavgaya" dedi.

Nazmi Bey: eşine, "karşımda langir, lingir etme! Sana kimse ile konuşma demiyorum. Sadece ev içerisinde olanı biteni anana bacına anlatma diyorum.

Akşama kadar işin gücün ailene beni kötölemek!.. Demek ben fakirim diye karımla uğraşıyorum haaa diye ayırdığı gözlerini 'belertti'. O`Annene biliyorum" dedi...

Sultan teyze:

"Şimdi sizin bu kadar büyüttüğünüz kavga sebebi bu mudur? Bunca hengâmeye gerek yok!.. Karı, Koca arasında olur böyle şeyler hadi barışın bakalım" dedi.

Nazmi Bey:

"Teyze barışsak nolacak ki! Normal de bu değil kavga sebebi. benim karım ev kadını değil ki, avratlıktan başka her haltı bilir" diye hakaretlerine devam ediyordu. Baksana elektrik faturası almış başını gitmiş su faturası da öyle, benim gelirim biliyor mu ona göre davranmalı, Benden habersiz kredi kartına bir sürü borç açmış, aldıkları da işe yarasa bari! bardak, çanak, incik, boncuk.

Aldığım asgari ücretle kirayı mı ödeyeceğim elektriği, suyu mu ödeyeceğim? bebeğin masraflarını mı karşılayacağız?. bunaldım artık. Bunaldım vallahi" dedi. Elleriyle gömleğinin üst iki Düğmesini açtı.

"İllallah" diye Yakasını silkeledi.

Sultan teyze:

"Asıl sebep, belli oldu. 'Vah yavrum 'yokluk dövüştürür, varlık seviştirir.' Bu kavgalar hep yokluktan" diye iç çekti.

Daha sonra Nazmi Bey'e

"Sana benim uşakların çalıştırdığı şantiye de iş bulsak çalışır mısın?" dedi.

Nazmi Bey:

"maaş iyi ise neden çalışmayayım ki," dedi.

Sultan teyze:

"Ama benim uşaklar Karabük'te kabul edersen ben çocukları ararım bir kaç güne Karabük'e gidersen Nurgül kızıma da ben burada destek olurum elimden geldiğince" dedi

Nazmi Bey, sevinçle kabul etti...

Nurgül hanıma dönüp:

"kız bak! ilk defa kavgamız işe yaradı" daha önce den sultan teyzeye kaçsaydın ya! dedi ve sarıldı...

Sultan teyze: yap bakalım bir kahve Nurgül kızım içelim ağız tadıyla...

Hanım dediğime bakmayın, bizim Nuruş'umuz olur kendisi. Nurgül, yoluk yoluk olan saçlarını topladı, ayak ayak üstüne attı. İçti kahvesini oh mis!

Bir hafta içinde yolladılar Nazmi Bey'i Karabük'e

Nurgül hanımın yüzü gülüyor ve pek mutlu idi.

Arada bir bize espri bile yapıyordu. "şükür yokluktan kurtuldum! koca dışarı, para içeri" diye

Garibim fena huzursuz değildi.

Nurgül hanımın yaptığı bu espriyi o'na çok görmezdi kimse...

Genelde herkesin yaptığı gibi,

Sabah, Evi havalandırmak için yatak odasının camını açtım kafamı dışarı çıkardım aşağıda bir kaç komşu çimlik olan alanda kahvaltı yapıyordu.

İçlerinde Nurgül hanımla Sultan teyzede vardı.

"Afiyet olsun" diye seslendim o arada

Nurgül hanımın üç yaşında olan oğlu Ayaz'ın ayağı parke taşlarına takıldı ve yere düştü.

Canı acıyan çocuk, zır zır zırlıyor. "Baba gel.. Baba gel... Babaaaaa gelllllllll!"

Nurgül oturduğu kilimin üstünden bir öfkeyle kalktı, eğildi yerdeki terliği eline aldı, terliği ayağına giyecek sandım hızla koştu ve oğluna

"Ne babaaaa gel, Babaaaa gel, diye zırlıyorsun! çok gereği var ya!

"Para gellll para gellll diye ağlasana" dedi ve yapıştırdı terliği bebenin kıçına...

Sultan teyze ve etraftaki diğer komşular söylediği sözlere gülerken

"Bu kesin, Nazmi'yi özlemiş, hırsını bebeden çıkaracak. Allah iyiliğini versin Nurgüllllll, bebenin canını yakma bari" dediler.

"Yook kıyar mıyım oğluma, sadece hafifçe dokundum ki, 'Para gel para gel desin de, bitsin bu YOKLUK!"

Kucağına aldığı Ayaz'ı öptüüüüüüüüü!.

Olduğu yere çöktü. Bu defa Nurgöl
başladı ağlamaya "Nazmi'yi özledim!"

#hüzünlükent

Heyecanlı bekleyiş

"Utangaç ve umutluyum bu gün
çat kapı, misafirlerimiz gelecek bu akşam
iki ayağını bir pabuca soktum annemin
köşe bucak, üzerimde hamaratlığım!.."

"Anneme bu akşam Oğuz ve ailesi sizlerle kahve içmek için gelecekler" dedim.

"Annem, buyursunlar tabii memnun oluruz kapımız daima açık tanrı misafirine" diye cevapladı...

Sevinçle oğuz'u aradım "sabırsızlıkla bekliyoruz" diye söyledim
Oğuz "tamam aşkım akşama oradayız inşallah" dedi ...
Oğuz çok saygılı ve sevgi dolu, ailesi tarafından edepli işinde gücünde temiz yetiştirilmiş bir gençti.
Ailem hiç tereddüt etmeden arkadaşlığımıza müsaade etmişti..

Oğuz'un bana ve aileme olan saygısı babam tarafından sürekli takdir görmüş, annem tarafından ise; Oğlumuz yok
bey,
Oğuz öz evladım kadar değerli maşallah helal süt emmiş çocuk diye sevilirdi...

Babam seslendi "benim güzeller güzelim
Büyümüşte, kocaman gelinlik giyecek kız mı olmuş
Gel şu yamacıma bakalım Narin kızım boyun uzadı mı" diye az takıldı.
Babam uzun boylu yakışıklı ve herkese sert olsa da bana karşı yumuşacık ve dünya tatlısıydı..
Ben ona göre çiti piti minyon tipli çok nazik bir yapıya sahiptim boyum uzun olsa da kabullenmek istemiyordu...
Babam "hayır henüz çok kısa boylusun beş on santim daha uzamalısın. baksana omzuma bile gelmiyorsun ben seni
veremem kimseye"

diye espri yaptı...

Babam ile anneme nazaran çok daha iyi anlaşıyorduk.

Utangaç bir tavırla "Baba boyum senden kısa diye evde mi koyacaksın beni, başına dert alma istersen" diye

cevapladım.

Babam "hele hele bak sen şunun dillerine o halde madem büyüdün git bir çay yap bakalım" dedi.

Babamın gözüne girmek için çayın yanına Revani tatlısı da yaptım hem de üzeri Antep fıstıklı "bayılacak" kesin

dedim.

Babam güldü. Anneme seslendi "bak hanım bak sen hamarat kızımıza dedikten sonra teşekkür ederim güzel kızım

gazetemin yanına koy dedi...

Babam günlük gazetesine çok kıymet verir okumadan asla gazete dolabına kaldırmazdı...

Annem "kıskanıyorum ama: hep babana özen gösteriyorsun" diye alingan bir üslupla oturdu babamın karşısında ki

koltuğa

"Oy güzel annem benim, kıskandın mı? Yerim bak yanaklarını" diye sarıldım ve öptüm...

Aile içinde çok sevgi gösterilerek mutlu büyümüştüm.

Nihayet vakit geldi çattı...

Günlerden cumartesi

Oğuz ve ailesi için tüm hazırlıklar yapıldı.

Bütün gece heyecandan uyumamış sürekli olarak ani uyanmalar yaşıyordum...

Banyodan gelen şip şip su sesi

Yan oda'dan gelen babamın horlama sesi

Şiddetli olmasa da dışarıda esen rüzgârın sesi

Ve duvardaki saatin tik tak sesi

Bir taraftan da heyecanla atan kalbimin güm güm sesi

Ve arada derin nefes aldıkça iç sesim! "Allahımmmm çok mutluyum" diye fırladım çıktım yataktan.

Gardırobun kapağını açtım.

Tüm kıyafetlerimi gözden geçirdim. üşenmeden hepsini giydim çıkardım, giydim çıkardım!.. tek tek denedim.

Her renk rujumu sürdüm. Taktım takıştırdım!. Sanırım; ilk defa şikayetçi oldu gardırobun kapağındaki ayna,

aynalığından!..

En son yeşil elbisem ve gülkurusu rujumda karar verdim...

"Yeşil murat'tır" derdi babaannem muradıma erecektim Fikrimce...

Boyum oğuz'dan kısa olduğu için en yüksek topuklu ayakkabımı seçtim kompleks değil!...

Saçlarımı geriye toplayıp topuz yaptım

Yıldızlı tokamı, Oğuz'un çok yakışıyor dediği halka küpelerimi taktım ve aynanın karşısına geçip şöyle bir kendime

baktım.

"Tamam, beğenileceksin kesin" deyip kendime gülümsedim.

Ve...

Derin bir nefes alıp

Oğuz'lar gelecek bu akşam ve bir başka güzel olacak her şey deyip, şımartıp, çocukça kendimi sevindim!..

Odam da bulunan sandalyenin üzerine ayırdım giyineceğim şeyleri...

Ben hiç uyuyamadım ama zor da olsa gün şafağını buldu!..

Anne ve babama güzel bir kahvaltı hazırlayıp uyandırdım...

Gün içinde

Üç defa kahve pişirip ikram ettim anneme.

En sevdiği çiçeği sipariş verdim sürpriz olsun diye.

Ben bu kadar mutlu gözlerim ışıltılı olunca, annem ve babam: birbirlerine

"Biz Oğuz'un ailesini hiç yormadan incitmeden takalım yüzüklerini" dediler...

Titrekti ellerim, kulağım zil sesinde

Buket halinde annemin en sevdiği

karanfiller

Babamın en sevdiği tatlı, üzeri Antep

fıstıklı

az sonra, üç insan belirecek kapımızda!..

Allahım! Heyecanım zirve yaptı. Ayağımda yüksek topuklular ile bir balkona koşuyorum bir pencereye arada bir de ayna'ya...

Saat: yirmi bir oldu, yirmi iki oldu.

Ne gelen var ne giden, ne arayan var ne soran

"telaşa gerek yok, birazdan gelirler" diye kendimi telkin ediyordum.

Bir taraftan da "eee kızım nerede kaldı misafirler" diye söylenen babamı.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar giyindik kuşandık bekledik. Gece yaklaştı artık gelen giden yok!

hiç bu kadar erken uyumazdı aslında babam

asabı bozuldu son sigarasını da içti.

"ben yatıyorum iyi geceler" dedikten sonra

Annem "üzülme güzel kızım vardır bir hikmeti yarın ola hayrola" dedi.

Babamın yanına uyumak için gitti.

İçim hazin hazin ağlasa da aileme belli etmiyordum.

Ne çok acı çekiyordum oysaki...

Oğuz ve ailesi gelmedi diye bütün hevesim kırıldı...

Gecenin tüm karanlığı üzerime çöktü, ışıltılı yanan gözlerimin ferisi söndü.

Efil Efil uçuşan etek uçları ayaklarıma dolandı.

Yıldızlı tokatlar taktığım saçlarıma matlaştı.

Halka küpelerim kulaklarıma ağır gelmeye başladı...

Gözyaşlarımda döküldükçe, simsiyah rimelim de akıyordu kaderim gibi önüme...

daha önceki aramaları sonuç vermese de

Tekrar arıyorum Oğuz'u, "aradığınız kişiye ulaşamıyor" sinyali...

Bütün gece caddeye bakan balkonda oturdum, her geçen yolcuyu oğuz sandım! Heyecana kapıldım!

ama; değildi!

Yine uyuyamadım!

merak ediyordum. "Neden gelmediler? Neden telefonlarına bakmıyorlar? Neden? Neden?" diye kendi kendimi

yedim bitirdim...

Sabah kapıya gelen babamın gazetelerini aldım, koltuğunun yanındaki sehpaye koydum.

Uykusuz, yorgun ve halsizdim!...

Babamın koltuğuna oturdum, sehpaye bıraktığım gazeteyi elimime aldım.

Sayfalara öylesine göz atıyordum canımın sıkıntısı ile...

Hiç alışkanlığım değildi,

keşke o gün de bakmasaydım

babamın kıymetlisi gazetenin üçüncü

sayfasına!..

"Elim bir trafik kazası bir aileyi yok etti!..

"Genç adam ve ailesi evlilik yolunda can verdi!..."

"Aileden geriye kalan bir paket çikolata, asfalta saçılmış buket halinde çiçekler ve tek taş yüzük" yazıyordu.

"Uyan hadi baba!
Büyümüşte, kocaman gelinlik kız mı? olmuş dediğin o gelinlik hiç giyilmeyecek."

#hüzünlükent

Mavi mutluluk

Günlerden artık hep Mavi!

Bazen gökyüzünün güzelliğini seyrediyorken
Anı'den Mavi bir okyanusa dalmak ve derinliğinde kaybolmak ne muhteşem bir an...
Mavi'ye duyduğum özlem gökyüzü kadar uçsuz bucaksız bir sevgiyi bulmaktı.
Düşünce okyanuslara bir cana sarılmaktı...
Gri bulutlar düşüncelerimiz gibidir gelirler ve giderler. Ama gökyüzü gibi yalın, Okyanus ötesinden yansıyan Mavi'yi daima kıskanmışımdır.
Şimdi öyle mi? hüznün dolu gökyüzümde deniz ve okyanusu olmayan bir kentte ben her gözlerine baktığım da seyrine doyamadığım bir can'a sarılıp Mavi'ye olan özlemimi onunla gideriyorum...

Onunla tanışmak için yan komşumuz Demet hanıma gittiğimde..
Annesi Nazlı o'nu dünyaya yeni getirmişti. Anne Nazlı'nın Etrafında tam yedi adet beyaz tüylü masmavi gözleri olan Kedicikler vardı...
Demet hanım "Hangisini istersiniz?" diye sorduğunda
Karar veremedim. "hepsi birbirine benziyor bu kedilerin" diye cevap verdim..
Hepsi o an annesini emiyordu. çok tatlı ve şefkat dolu bir sahne idi...
Ben hayretler içinde izliyordum böyle beyaz bir dünya ve siyahın hiç uğramadığı kirlenmemiş bir portre.
İçlerinde birisi vardı diğerlerine göre çok daha küçük ve minnacıktı. diğer yavrular daha gözü açık oradan oraya hareket ediyorlar ve arada bir de, "mi`mi`bev` bev`" diyorlardı.
O kadar küçüklerdi ki "miyav" bile diyemiyorlardı...
"Şu sakın olan neden kardeşlerinden ufak" diye sordum.
Demet hanım, "O'nu annesi çok emzirmede ve hamilelik döneminde kardeşlerinin altında kalan yavru" dedi...
Eh bizim gibi duygusal insanlar daima ezilenin yanında olur ya!
O an minik Kedicikle göz göze geldim.
Bana o kadar güzel bakıyordu ki alıp içime koyasım geldi. Aramızda bir çekim oldu. "âşık mı oldun? Demeyin
" Vallahi oldum"
"Tamam bu olsun, bu olsun" dedim...

Aldım yavru kediciği ellerime Allahımmm avucumda yumuşacık tüylü bir canlı
Ve benim hayatımda ilk defa canlı bir hayvan ellerimde nasıl heyecanlıydım anlatamam! "Bir şey yapmaz değil mi?"
Diyorum
Normal de binaya kedi girse, basbas bağırır ben!
Demet hanım "Korkma" dedi...
Benim ki de iş değildi yani, şimdi düşünüyorum da...

Soğuk bir gün, Eylül ayında doğmuştu ama biz o'nu kasım ayında aldık annesinin emzirme süreci bitmesi için. O'nu eve getirirken ceketimin cebine koydum üşümesin diye...
Kayboldu adeta cebimde
Bir kaç gün sonra veteriner'e götürdük gerekli kontrolleri yapıldı ve ihtiyacı olan şeyleri aldık...
Evime ilk adımını atması için O'nu yani kediciği halının üstünde koydum. Titriyordu, ya üşüyor yahut da korkmuştu hem heyecanlı, hem mutlu, hem de aklımda
üzüldüğüm bir sürü soru...
Karsu'nun annesi yan evde aramız beş metre, bazen Demet hanıma: annesini görse Karsu çok özlüyordur kıyamıyorum" dedim.
Demet hanım: "hayır bu Karsu ve annesi için hiç iyi olmaz psikolojisi bozulur" diye kabul etmedi...
Arada sırada Karsu'yu kucağımda balkona çıkarınca gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.
Annesi hemen şuracıkta yanı başında olmasına rağmen ayrı kalması çok üzücü bir durum idi...
Ben annemi kaybedince uzaklarda olduğum için sanırım fazla hassastım.
Demet hanım "hayır öyle düşünme kediler 45 günün sonunda zaten yavrularını istemezler, tanımazlar" dedi.
O an "ohh" dedim
İçime bir su serpildi.

Sonra "hişt! pişt! pistt! kedicik" diye seslendik olmadı.
Öncelikle o'na bir isim bulmalıyız değil mi?..
Çocuklar kendi fikirlerini söyledi...
Birisi "Mia" olsun dedi.
Diğeri "Karsu" olsun dedi.
"Karsu ne demek ki?"

Oğlum: Anne bizim okulla alakalı bir kısım ismi dedi...

Kulağa da hoş geliyordu hani yani...

"Tamam Karsu olsun bakalım" dedik...

Aşılarını yaptırdık, kimliğinde çıkarttık, oh mis gibi bizim evin küçük hanımı oldu Karsu!

Bazen fotoğraflarını paylaşınca sosyal medya'da "sizin evde kedi olmak vardı"

"Ya çok tatlı şuna bak" sözleri

Arada balkonda görenlerin "fotoğrafını çekebilir miyim" sözleri

"Karsu'nun rahatlığına bak" sözleri

Güzeldi yani (:

Karsu çok sessiz bir kedi. hiç miyav demedi bir yıldır. Sadece çiftleşme döneminde bir defa sesini duyduk aman tanrım! Ne sevindik ne sevindik...

Hiç kimsenin odasına girmez, birinin odasında uyumak istediğinde o kişinin odasının kapısına gelir önünde yatar.

"Karsu gel kızım" dediğimiz de sadece gelir halının üstünde bekler "hadi Karsu çık yanıma" diyen olursa gelir sarılır ve uyur!

Evime aldığım da Karsu üç yüz gram dı.

Şimdi beş kilogram tosuneyyyy :)

Maşallah!

Bu gün Karsu'muzun doğum günü

Aile boyu karantina da olduğumuz için o'na pasta alamadık.

Mum yakacaktık korktuuuu!

Gözleri kocaman oldu!

Kaçtı! Kafasını yorganın altına sakladı ama vücudu dışarıda kalmıştı. Güldük!

Ben de

Karsu'yu yazmak istedim!

Haa!.. bu arada o'nu yazarken bile şu an yüzüm gülüyor o kadar mutluluk verici bir şey işte...

Mutluluk sadece küçük bir Mavi sebep ile oluyorken

Büyük pembe mutluluklar aramaya ne hacet!

Biz mutlu, Karsu mutlu, dünya ne yana dönerse biz de o yana döneriz

Doğum günün kutlu olsun Karsu

İyi ki doğdun

İyi ki bizimlesin

İyi ki seni hayatımıza aldık.

Bizim için en güzel renk oldun

Mutlu yıllar güzel kızıma!

🤍

Düşmanımı Annem doğurdu

Yüzüne karşı kelâm'a dökemediğim sözlerimi gücümün yettiğince kaleme döküyorum!..

Kadere inancımız sonsuzdur.

Kızların kaderi annelerinin kaderine bağlıdır denilir. Anneler ne kadar şanslı ise kızların da şansı o kadar görülürdü Bilindiği kadarıyla.

"Anasına bak kızını al kenarına bak bezini al" deyimi geçmişte ne kadar da geçerli idi..

Ve bu sözü söyleyen iyimi etmiş kötümü etmiş günümüzde tartışılır.

Kim ne kadar şanslı bilinmez

Ve en iyi denilen annelerin kızlarının kaderi bazen öyle olmuyor...

Bağırıyordu adam caddenin orta yerinde "görüşmeyelim" diyordu. "görüşmeyelim Laftan anlamaz mısın? Düş artık yakamdan Düş!"

Aslında kadın laftan anlıyordu. Anlamayan söz dinlemeyen kalbiydi.

Kadın sessiz ve sakince gözlerini kaçırarak

"Tamam diyordu istediğin gibi olsun

Görüşmeyelim!

Kes sesini! diyordu kadın kalbine kesss!..

Kes; bu saçma sapan aşk acılarını!

Kes at! Kangren misali kurtul gitsin!"

Dili Ne kadar öyle söylesede

yine de bakışları, yüreği adamın ayak izlerinde asılı kalıyordu.

Adam, Hoşça kal bile dememişti

Zaten pekte hoş kalınacak bir durum değildi.

Arkasına bile bakmadan ve kaçarcasına arabasına binip gözden kaybolmuştu...

Meryem ise, eşinin Arkasından yaşlı gözlerle bakarken bir hezeyan halindeydi.

"İşte ne bileyim bazen insanın zoruna gidiyor, kendinden çok verip de bir hiç yerine konmamak.

Gençlik yıllarımı heba eyledim, şimdi ellerimde kalan sadece acılar ve kocaman bir sıfır

Yok şimdi biliyor musun?

Umutlar taşıyan o yürek

Geleceğimi sende gördüğüm

O sevgi dolu rüyalar da yok

Ve her baktığımda seni gördüğüm

Gizli dünyalarda yok

Hepsini yok ediyor siliyorsun acıtan sözlerinle, gitme ufuk" diyememişti çok sevdiği eşine.

Yarı çığlık yarı isyan halinde içinden geçenler dudağından keder olup dökülüyordu...

Çaresizliğine sarılıp koşar adım ne yöne gideceğini bilmeden ilerliyordu.

Elindeki çantasından siyah gözlüğünü ve saç tokasını çıkardı gözüne gözlüğü taktı.

Dağınık olan uzun sarı saçlarını tokası ile topladı.

Kendisini duymasına imkan olmasada "Anneciğim canım annem çaresizim içim kan ağlıyor duy beni kime sarılacağım kim iyileştirecek ağrıyan kalbimi, kırılan gururumu, şimdi ben ne yapacağım" diye daha da hızlandırdı göz pınarlarını ve adımlarını.

Hâlâ hangi yöne gideceğini belirlememişti ki, kulağına gelen sese doğru yürüdü!

"Ne güzel bir ses ne güzel bir ahenk, hiç bir enstrüman ve notaya bağlı değil"

Elleriyle açtığı demir kapının paslı gıcirtısını bile duymamıştı. Kulağı onu saran, tüm benliğine sarılan hoş seda'nın verdiği huzurla dolmuştu ses bitene kadar bahçedeki bank'ta oturdu.

Bir yandan; bazısı hızla o sese doğru yürüyen bir yandan ise koşarak gelen insanların camii ye girdiklerini gördü...

Etraf sessizleşti. Oturduğu bank'tan kalktı. sadece ayağında tık tık diye duyulan topuklu ayakkabısının ve kesik kesik aldığı nefes sesi vardı. Şadırvan'a doğru yöneldi.

Tabii ya; Rabbim ben seni unuttum ama sen beni Unutmamış olmalısın ki buraya yönlendirdin diye beyaz gömleğinin kollarını yukarıya sıvadı

akan makyajını iyice yıkadı ve abdest aldı?

İçinden "Rabbim şu suyun dış kirlerimi temizlediği gibi içimin kirlerini de sen temizle ve eşimin hallerini bana ayan

eyle" diye dua etti.

"işte" dedi.

"burası Allah'ın evi!" bir an da susturdu ağlayan gözlerini beynini ve kalbini yoran iç sesini...

"Bismillahirrahmanirrahim" diye

Önce sağ ayağını atarak içeriye girdi.

Bayanlar mescidine geçti. Askıda asılı bulunan eteği aldı kot pantolonun üzerine giydi, ve baş örtüsü'nü aldı. Az önce içinin acısı ile

rüzgâra meydan okuyan ama yüreğine söz geçiremeyen daha önceden topladığı sarı saçlarını baş örtüsü ile kapattı.

Hûşu içinde bir kaç rekat bildiği kadarı ile namaz kılıp ellerini tüm kâinatın ve kendisinin rabbine açtı...

"Ya Rabbi sen ki kalbi kırıkların sığınağı, yolda kalmışların uğrağısın, yalnızlığıma arkadaş olan, sevinç bilmeyen gönüllerin dert ortağısın hâlim sana ayan

Sen Huzuruna davet ettin ben de geldim. Her gün beş defa okunan ezan'a sağır olan kulaklarıma bugün tüm ahengiyle

duyurduğun için şükürler olsun, ne olur sahip çık kimsesizliğime, günahlarımı bağışla!

Beni ve kız kardeşimi koru! kaderimi annemin kaderine benzetme diye yalvardı...

Meryem'in annesi bir kaç evlilik yapmış hiç birisinde yüzü gülmemişti.

İlk evliliğinden üç çocuğu olmuştu ikisi erkek birisi de kız olan Meryem'di.

Erkek çocuklarını eşi alıp yurt dışına gitmiş sadece Meryem ise annesi ile kalmıştı

Tekrar evlilik yapan Meryem'in annesinin bir kız çocuğu ve bir oğlu daha olmuştu..

Annesi en son evliliğinden olan çok sevdiği oğlunu ve eşini bir trafik kazasında kaybedince

yaşadığı acı olayın arkasından akli dengesi kendisini ve çocuklarını idare edemeyince akıl hastanesine yatırılmış

Ve daha sonra o hastanede ölmüştü...

Meryem kendine ve annesinin ikinci evliliğinden olan kız kardeşi Müberra'yı hem çalışıp hem de üniversite okuyarak büyütüştü.

Meryem lise yıllarında tanıştığı ve çok sevdiği uzun yıllar süren aşkı ufuk ile evlenmiş, Müberra'yı da kendinden başka kimsesi olmadığı için mecburen yanında getirmişti...

Evliliğinin ilk yıllarında çok mutluydu. Lisans mezunu olmasına rağmen eşinin isteği doğrultusunda çalışmıyordu...

Bir nevi bastırılmıştı kaderini eşi belirlemişti...

Eşi zengin olmasına zengin dışarıdan tâkdir gören saygın bir iş adamıydı.

Ama ev içerisinde Meryem'e karşı zamanla kötü davranışlar sergilemeye, sürekli "annesi gibi hasta ruhlu kadın" demeye

başlamış işin ucunu aşağılayıcı üslup, sözlü şiddet ve psikolojik baskılara kadar götürmüştü...

Asıl amaç Meryem'i biktirip evden gitmesini istiyordu.

Meryem ise yuvam dağılmasın ele güne rezil olmayalım diye sabrediyordu...

Ve hiç bir anlam veremiyordu eşinin bu denli kendisinden soğumasına.

Müberra bir gün kahvaltı masasında ablasına, "ablacığım eniştem seni aldatıyor onu başka bir kadınla gördüm ve çok samimi oldukları belliydi" dedi.

Meryem, Müberra'yı üzmemek için "hayır hayır ufuk öyle bir şey yapmaz! şuan için biraz kafası dağınık işleri kötü gidiyor toparlasın tekrar normale dönecektir hem ufuk beni çok sever çevreden herkes bizim sevgimizi bilir

Kim bana böyle bir düşmanlık yapar ki, İş arkadaşındır sen merak etme küçüğüm dedi.

Öyle dese de anladı ki eşi başka bir aşkın kollarına sarılmıştı...

Evliliği artık çatırdıyor ne yapacağını bilmiyordu.

Bir tarafta yuvası

Bir taraftan aklında Müberra ne olacak sorusu

Kalbinde her şeye rağmen çok sevdiği eşi!

Biliyordu ki, yuva artık dağılma aşamasında eşi eve gelmeyerek tercihini yapmıştı...

Meryem sürekli her işin başında bu kadın kim? Kim bana böyle bir düşmanlık yapar?

Bende bulamadığı ama o kadın da bulduğu nedir?

ufuk'tan bu güne kadar ihanet görmedim

Yaşlandım mı? yoksa kilo mu? aldım Diye kendi kendine konuşmaya başlamış uykuları kaçmış

yaşamla yaşamamak arası gelgitler yaşıyordu.

Bazen "ölüme doğmak gibidir işte hayat" diye yaşamına son vermek! Bazen ise ben ne yapıyorum,

ben olmazsam Müberra ne yapar, nerelere gider düşünceleriyle ayıkken bile kâbuslar görüyordu...

Off sığmıyorum evin içine sığmıyorum koca dünya'ya ruhum ile aklım arasında kaldım

Annem gibi hastamıyım? ufuk doğrumu söylüyor acaba annesi gibi ruh hastası"diye kendi kendine delirmek üzereyim" diye bağırdı...

Müberra ablasının bu hallerinden endişe ediyordu ama bir taraftan da gizli gizli eniştesi ile konuşmalar yapıyordu.

Meryem Müberra'nın bu sessiz telefonlarından şüphelenip

Küçüğüm, senin hayatında birisimi var?

Sürekli telefon elinden düşmüyor" dedi...

Müberra, "hayır hayır ablacığım okuldan arkadaşlar" diye geçiştiriyordu...

Eşi artık başka evde yaşayan Meryem

Sabah uyandı gün içinde doktora gitti. Meryem sekiz yıllık evli olmasına rağmen çocuğu olmuyordu sürekli tedavi aşamasında idi.

Doktoru serap hanım gülümseyerek "işte bu Meryem gözümüz aydın şükür anne oluyorsun tedaviler olumlu cevap verdi" dedi ve hamilesin" diye meryemi tebrik etti.

Bir an sevindi sonra hüzün kapladı yüzünü

Düşündü bu haberi bebeğin babası olan Ufuk'ta bilmeliydi...

Akşama doğru eşinin iş yerinin karşı caddesinde işten çıkışını bekledi...

Biraz uzakta beklemenin uygun olduğunu düşünürken baktı ki ufuk ile genç bir kadın yan yana çıktılar.

Arabaya binip gidiyorlardı ki, Meryem hemen bir taksi çevirdi.

"Ödekileri takip edin lütfen" dedi...

Genç kadın ve Ufuk el ele arabadan inip bir apartmandan içeri girdiler.

Peşlerinden apartmana giren Meryem, giriş katın üst dairesinin kapısının kapandığını gördü.

Merdivenleri çıkıp o dairenin kapısının önünde az bekledi!

Gördükleri karşısında şaşkın olmakla birlikte eşine konduramasa da aklında acaba soruları başladı.

"Belki arkadaşındır? Belki akrabasıdır? Ben yanlış anlıyorum

Ufuk ayrı yaşasa da o beni sever Belli ki hâlâ kırgın benimle, Bana bunu yapmaz yapamaz" diye iç sesini susturdu ve kapıyı çaldı.

İçeriden "kim o" diye genç bir kadın sesi geldi.

Meryem bir an duraksadı kendi kendine "bu ses Müberra'ya ne kadarda benziyor!

Yok yahu! Müberra'nın ne işi var burada saçmalama" diye kendini telkin etti.

"Allahım kader öne geçince akıl durur, aklımın durduğu an'dayım bana akıl ver" diye dua ediyor içinden, bir yandan ise az sesini kalınlaştırarak "kargo" diye cevap verdi.

Genç kadın "ufuk bana acaba sürpriz mi yaptı, hediyemi aldı?" diye düşünüp kapıyı açar açmaz, İki kız kardeş göz göze geldi.

Müberra'nın üzerinde uygunsuz kıyafetler ile "ablaaa" dedi...

Meryem, Müberra'ya "eniştenin hayatındaki söylediğin o samimi kadın sen miydin?

Benim küçüğüm! Büyüdün öyle mi?" dedi.

Müberra, "abla affet yanlış anlaşılma olmasın açıklaya bilirim" derken Ufuk içeriden "kim o gelen aşkım" diye seslendi!

Artık bu durumun bir açıklaması olamazdı.

Meryem, Müberra'nın yüzüne bakıp "görüyorum ki ablacığına vefa borcunu ödedin!

Yazıklar olsun ikinizde"

"ahhh anneciğim benim düşman'ımı sen mi doğurdun?

iyi ki yaşamıyorsun, eğer yaşasaydın bir kızının utanmazlığına diğer kızının kaderinin senden daha kötü ve karadan daha kara olduğuna şahidi olacaktın" dedikten sonra merdivenleri inip ufuk'a söylemediği karnındaki bebeği ile kaderinin karanlığına doğru yürüdü...

Dilerim ki, Meryem bebeğini aydınlığın kollarında doğurur!...

#hüzünlükent

Duvar

O' gün ki kadar sıcaktı hava

Güneş sanki yeryüzüne doğru iyice yaklaşmış, Sarı sığının hiç masum davranmaya niyeti yok gibiydi. Bulutlar küme halinde Mavi gökyüzünü Beyaz Beyaz süslese de bana bir faydası yoktu.

Üzerimdeki sırtı ve kolları açık olan Siyah tişörtüm sığığı iyice kendime çekmeme neden oluyor, Tenimde aşırı yanık hissi duyuyordum.

Bir an kızarmış bir tavuktan farkım olmadığını düşündüm.

Omuz başıma düşen kısa ve lüle halinde olan saçlarım duştan çıkmış gibi ıslak ve yapış yapış olmuştu.

Nefesim kesilince çok fazla koştüğümün farkına varmıştım ama gelmek istediğim mesafeye de yaklaşmıştım.

Biraz nefesimi toplamak için durakladım, ellerimi diz kapaklarıma koydum ve eğilir vaziyette "hahhh' hohhh' huhhh" diye derin ve hızlı nefesler almaya başladım. Tekrar doğrulduğumda az ileride kahverengi boyalı, çift kanatlı demir kapıyı gördüm.

"İşte" dedim." geldim."

Heyecanla yaklaştığım

Kapıyı açmak için var olan gücümle ittiğimde kilitli olduğunu anladım! Avlu duvarı iki metre uzunluğunda duvarın üzeri ise tel örgüler ile çevriliydi. Benim bu duvarın arka tarafına geçmem baya zor olacaktı ama geçmem lazımdı!.

Duvar boyumu aşıyor olsa da

Etrafıma bakındım üzerine basıp çıkacak bir şeyler (örneğin) büyük taşlar bulmalı üst üste dizerek kendime merdiven oluşturmalıydım. Bir kaç kez deneme yapsam da duvara tırmanmayı başaramadım.

Tırnaklarımda kırılmalar olmuş, yüzüm gözüm ter içinde kalmıştı. Tişörtümün ön kısmı ile terimi silip derin bir "offf" çektim. O esnada umutsuzluğun verdiği duygusallık ile gözlerimden inen tuzlu sular susuzluktan kuruyan dudaklarıma yerleşmiş ıslatmaya başlamıştı.

Olduğum yere halsiz ve bîtap düşmüş bir vaziyette oturdum ve elime aldığım küçük çubuk ile toprağa büyük uçan balonlar, kanatlı karıncalar, kelebekler, umuda götürecektir resimler çiziyordum! Çizdiklerimi karalayıp tekrar çiziyordum. zaman baya ilerlemişti. Akşamın gelip çattığını güneşin sönen öfkesinden ve avlu içindeki yeşil ışıklı lambaların yandığını fark edince anladım.

'Yaşım on beş!'

Ergenlik ile çocukluğumun kavga ettiği ve daha kendimi tanımlayamadığım çağlarımdayım!

Artık umudumu kaybedip kendi kendime bir hayale sığınmam gerektiğinin farkına vardım. O an için çocuk tarafıma sığınmalıydım. Çünkü; böyle bir senaryo yazmak ancak çocukluğumun hayal gücü ile olurdu.

Sırtımı o sağlam yüzeyi tırtıklı olan duvara yasladım

Beynimdeki tüm düşünceleri silip olumsuzluklardan sıyrıldım.

Yeni bir filmin kahramanı olmalıydım kapattım gözlerimi

Ve başlasın kavuşma a'nı...

Az önce toprağa çizdiğim onlarca uçan pembe balonu şişirip hepsini toplu bir şekilde bağladığım ip ile belime dolayıp, ellerime karanfiller tutuşturup, yüzümde bir gülümseme ile duvarın arkasına uçuyordum!
Ne muhteşem bir hayaldi.

Sonra: "kızım sen manyak mısın? Kocaman genç kız oluyorsun kalk kalk! Tembellik yapma bul etraftan bir şeyler ve kendi beden gücünle geç şu kahrolası duvarın arka tarafına" diyordum.

Yine Ergenliğimle çocukluğum çarpışıyordu.

Etrafıma bakındım, biraz daha uzaklara doğru gittim gözlerim yerde taşlar arıyordu. Sonunda çok büyük olmasa da üst üste yığın yaptığım küçük taşlardan yardım alarak duvara tırmanmayı başarmıştım. Başımı kaldırdım gökyüzüne baktım yıldızlar yeni yeni gözüküp, karanlığı süslemeye başlıyordu.

Derin bir nefes alıp

"ohhh"

"İşte bu" dedim.

Zor olsa da evet çıkmıştım duvarın üstüne, tel örgüler avına sarılan bir Aslan'ın pençesi gibi pantolonumun paçasına

tırnaklarını geçirmiş bırakmak istemiyordu.

Umurumda mı?

Sanki yüksekten atlama şampiyonu gibi kendimi tellerden kurtarıp bahçe'ye attım. Ayakkabımın birisi diğer tarafa düşmüş kulağıma gelen cartttt curtttt sesleri pantolonumun bir kısmının tellerde kaldığını haykırmaktaydı adeta. Bacağımda hissettiğim çizikler ve ayak bileğimde yürümemi zorlaştıran hafif ağrıya rağmen tek ayakkabıyla keşfi zor olan bir kalenin fatih'i gibi çok mutlu olduğumun gülümsedikçe farkında idim.

Bu defa da girdiğim avlu duvarının arkasında yırtık paçalar ve ayağımda tek ayakkabı ile koşmaya başladım Hava kararmış serinlik düşmüş karnım acıkmış ve çok susamıştım. Aklımda ise arkamda bıraktığım duvarın arkası, ve tekrar gitmek istemediğim halde mecbur olduğum ev'e nasıl döneceğim sorusu vardı.

Bir müddet daha koştuktan sonra tüm zamanı ve kendimi durdurdum. Durmayan tek şey 'cır cır' öten çekirge sesleri eşliğinde sanki siyah tişörtümü parçalayıp fırlayacak gibi ritmi daha da hızlanan kalbimin 'güm güm' diye çarpan sesiydi.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim şaşkınlıkla bakarken dilimde ise dâima hepimizin korkunca dediği gibi "anneciğim"
Burası ne kadar da farklı hiç böyle bir yer olacağını düşünmemiştim. Oysa ki, burası çocukluğum da büyüdüğüm ev değildi. Annem , babam, kardeşlerim hiç kimse yok, evimiz de yok idi. Tedirgindim.

Buradakiler ne kadar da sessiz üzerlerine yorgan yerine toprağı örtmüşlerdi. Herkes derin bir uykuda sıra sıra dizilmiş simetrik olarak özenle yapılmış şekil ve ebatları aynı, yan yana uyuyan, isimlerinden tanıdığım can bağıma doğru dalmaya hazırdım.

Özlemek kavuşma a'nı bu kadar korkunç olmamalıydı.

Usul adımlar ile yaklaştım mermer bir köşkü andıran mezarlar karşımda üzeri mevsim yaz olduğu için renga renk zambak ve güller ile dolu, hepsi itinayla özenle sanki bir bahçivan'ın eli değmiş gibi tertipli ve düzenliydi.

Yeni sulanmış toprağın kokusu burnumu sızlatıyor,
İçimden onlara sesleniyordum 'hadi uyanın ben geldim' diyor olsam da sessizlik canımı iyice sıkıyordu.
'Saymadım sayamadım o kadar kalabalıksınız ki,
Siz beni özlemediniz mi? uyanın artık!"
Kimse duymuyordu.
Tercih yapmak ne kadar da zor olacak
"Hepinize tek tek sarılmak koklamak doya doya öpmek istiyorum."
Desem de sessizlik derinleşiyor
korkuyordum!

Önce hangisine sarılmalıydım bilemedim, çocuk aklım ile öncelik vermezsem küsecekler kırılacaklar korkusu peydah oluyordu.

Önceliğim...

Annem mi?

Babam mı?

Küçük kardeşim mi?

Yeğenim mi?

Amcam mı?

Yoksa daha da küçük olan kardeşim mi?"

hangisini daha çok özlemiş olabilirdim ki!

Hepsinin baş ucunda üzerlerinde resimleri, doğum ve ölüm tarihleriyle bu dünyadan göçme sebepleri yazılı olan Siyah bir albüm vardı.

Öncelikle küçüklerden en genç olanlardan okumaya başladım

İlk başta ki!

Lise öğrencisi, yaşı on altı

Ölüm sebebi! okula diye evden çıktıktan altı ay sonra, elleri ve ayakları domuz bağı ile bağlı olarak cenazesi nehir'de bulundu

Faili meçhul!..

İkinci mezarda uyuyan genç!

Yaşı yirmi bir,

Üniversite öğrencisi

Ölüm sebebi motor kazası!..

Üçüncü mezarda ki, albümü elime aldım, sayfalar arasında tek tek gezdim. Gamzeleri derin, uzun siyah saçları gülümseyen yüzü resimlerde kalmıştı. Lise öğretmeni genç kız yakalandığı kansere yenik düştü yazısı derinden üzmüştü çocuk kalbimi!
Yaşı yirmi sekiz!..

Bana hiç sarılmasa da hayata gelme sebebim, ahh babam adına şiirler yazmaktan bile çekindiğim adam!
Bilmiyordum çocuklarını bu kadar çok sevdiğini
Yaşı yetmiş
Ölüm sebebi evlat acısı!..

'Hayır hayır soluna bak!
Orada uyuyan daha derin uyuyor, belki de uyanık
Bak üstünde Al bayrak var, omuz başında ki, yıldızları toprağa dökülmüş,
Pırıl pırıl parlıyor önce ona sarılmalısın!
Hem bu gün doğum ve ölüm yıl dönümü
bu tesadüf çok acı olmalıydı.
Üç dil biliyor yazıyordu, hadi konuş benimle desem de nafile, bildiği tüm dillerce suskundu
Aslında bugün ailemin yanına gelme sebebimde buydu
Doğum günün kutlu olsun
Yaşı yirmi altı!
Ölümsüzlük sebebi Şehadet!..

Ama:

Benim en çok ihtiyaç duyduğum şu an için annemdi.
Çünkü hiç birisi konuşmuyordu benimle
Onları rahatsız etmemek için içime bağırdığım acı çılgılık ile annemin başucundaki taşa dokundum
Annem hiç bu kadar soğuk davranmamıştı.
En son ayrılmadan önce sıcacık ve uyanıktı.
Melek annem: oysaki hepsinin acısını yaşamış kalbi dayanamayıp onlara kavuşmuştu
Yaşı altmış sekiz!..

Anneme sarıldım toprağına yüzümü sürüp tekrar tekrar sarıldım
Uyandıramadım...

Elime şehit' yazan mezardan küçük bir taş almış avucumda sıkıyordum!
Tüm hincımı o taşa yükleyip acımı sakinleştirmek istiyordum!
Öylece onlar ile sonsuzluğun bağına yaslayıp başımı, annemin göğsünde uyumak ve orada kalmak istiyordum!
Belki de uyudum!

Sabah, "uyan hadi kızım kahvaltı hazır" diyen ikinci ailem olan hanımAnnem'in sesi ile uyandım
"Ohh rüya imiş" diyordum ki,
kapalı olan avucumu açtığımda
Kardeşimin toprağından aldığı taş elimde

Ve rüya kadar gerçek olan gerçeğim peşimde!

#hüzünlükent

Yağmur ve Güneş

Yeniden doğmak.
Yeni doğmuş bir bebekten can bulmak.

Yeniden nefes olup havaya karışmak.

Yeniden hayata karşı kapanan gözlerimin umuda açılması

Yeniden yeni bir yerden başlamak, başa dönmek istiyorum
Annemin tabiri ile bir bağ bozumu
Kutlu bir Cuma
On altı yaşına
Yedi Ekim sabahına...

Lütfen Tanrım!
On altı yaşım öncesini bana tekrar armağan et!..

'beni baştan yarat!..'

Bana bir hayat bir çocukluk daha bahşet!

İmkânsız dilemek bu olsa gerek!

*

"Anne muhlara üflemeden önce dilek tutmalısın"

Tamam; Minik Yağmur'um
Dileklerim senin gibi ömrüme gülücük olup yağacaksa hemen tutuyorum!
Ama;
Bekle Yağmur sakın mutluluk olup yağmak yok!
Önce dilekler.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım!
Bir avuç toprak oldun yine ömrüm bir an ellerimde, ve gözbebeklerim de.
Uzarlara açılan bir manzara ne güzel hayaller, ne güzel hayatlar cıvıl cıvıl şen şakrak
Aynı masada yemekler yenilen kahkahaların bir birine karıştığı sesler bitmeyen bir şarkı gibi!

"Anne dilek diliyorsun değil mi?"

"Anne anne annee duysana beni!"

-Hıhımm bekle Yağmur!
İçimden diliyorum sessiz ol!
Başlıyorum sen duyma bunları!

Sevdiklerimin var olduğu yeni bir başlangıç olan
Bir ev istiyorum eski evimiz gibi, çatısı akan, dumanı tüten kardeşlerimin olduğu

Annem babam komşuya gittiğinde kardeşlerim ile kavgalar etmek
Ama sonra sarılıp aynı yer döşeginde soba başında kedciklerimiz gibi birlikte uyumak!"
Sabahın ilk ışıkları ile annemin kahvaltı hazır haydi uyanın sesi ile uyanmak.

Yokluğun dans ettiği evimizin bahçesinde salınarak gezen
elleri Nevruz çiçeği kokan annem.
Başı dik elleri nazenin kadın!

Hırçın atlarını boz kırlar da koşturan, hiç okşamasa da yüzüme gölgesi ağır gelen saçlarımı.

Akşam ellerine huzur ile dönüşünü beklediğim babam...
Var olduğunu bilmek güzel Di.

"Ama anne güzel dilekler tut içinden"
"Bak! yine kirpiklerin ıslandı..."

-Dalmışım, bekle tekrar başlıyoruz
tamam mı? Yağmur...

" Kapat gözlerini anne"

-Bir gökyüzü düşünüyorum Yağmur...

" Anne var ya..."

" Balkona çıkıp bak!"

"İşte orada"

-Öyle değil! Yağmur!

"Peki Nasıl anne?"

-Karanlığa rağmen aydınlık olan

"Haaa, anne yıldızlar ile dolu olan mı?"

-Öyle bir şey işte...

"Bir gökyüzü çizeceğim anne sana
Gündüz bile yıldızların gözükteği ve bir yeryüzü.
ikisi arasında köprü olan rengarenk bir gökkuşağı
Yağmur yağarken ellerinden tutup Gökkuşağından geçirip seni yıldızlara götüreceğim!.."

"Yeryüzüne minik minik papatyalar çizip büyüteceğim.
Beyaz papatyalardan altın sarısı saçlarına taç yapacağım"

"Kiraz ağaçları çizeceğim anne"

"Kirazlardan küpe de takarız değil mi?"

-İçinde kurtçuk da olursa takarız Yağmur.

"Dur!
Tırtıl çizeceğim onu da yıldızlara götürelim mi? Anne"

-Götürelim,
sonra kelebek olur kanatlarına tutunup belki de uçarız

Uğurböceği de olmalı uç uç yaparız.

"Anne üzümde çizeceğim sen en çok üzüm seviyorsun"

"Uğurböceği de var üzümlerin üzerinde Sarı ve kırmızı"

"Sarı Uğurböceği senin olsun"

"Kırmızı Uğurböceği benim olsun anne!"

-Açayım mı gözlerimi yağmur?

"Açmaaaa anne açma!"

-Eeee hadi ama yağmur başka dileğim yok!

"Anne var!"

-Ne var ki yağmur?

"Anne sen bazen ağlıyorsun.

Sen hiç ağlama diye, sana gülen yüzlü bir anne çiziyorum.
Çünkü ben sen ağlayınca üşüyorum!
Bir güneş çizeceğim dünyadan daha büyük
Hiç bir gölgenin düşmediği, bulutları olmayan...
Kocaman çizeceğim ki, doğan güneşi herkesi ısıtsın en çok da seni ısıtsın anne..."
Hep üşüyorsun ya, artık üşümezsin değil mi? anne..."

-Hayır üşümem sen sarıl bana!
Senin olduğun bir dünya da ben üşümem imkânsız:)

Sen benim içimi ısıtıyorsun hiç bir güneş senin kadar sıcak olmaz ki,
Hiç bir dünya senin gönlün kadar geniş,
Hiç bir yıldız senin gibi parlamaz
Ve hiç bir sevgi senin gibi mutluluk olup ıslatmaz beni!
Yağmur olup sen yağ benim avuçlarıma
Güzel kızım.

"Anne seni çok seviyorum"

"İyi ki benim annemsin"

"Aç gözlerini anne"

"İyi ki doğdun anne"

Ben değil sen iyi ki doğdun Yağmur

"Ama anne bu gün senin doğum günün"

-Benim doğuşum senin dünyaya gözlerini açtığın an idi...
Biz beraber doğduk.

"Aaaa anne sende mi sekiz yaşındasın?"

-Evet, Yağmur ben de sekiz yaşındayım

Güldü, ve çok güldü. gözleri yağmur, yağmur doldu,
ışıl ışıl parladı.
Önce sarıldı sonra yanaklarımdan öptü
Canıma yoldaş yanıma arkadaş oldu.

Beraber sekiz mum'a üfledik

Mutluluğun resmini çizdik yüzümüze

"Gülümse anne "

Bazen de gülmek gerekir çocuğunla çocukluğunca
Aklında ki olumsuzlukları bir an unutup
Onunla geleceğe adım adım yürümek ve güzel hayallerle berâber büyüme.

"Gülümse Yağmur "

#hüzünlükent

Görseldeki resimi çizerek yanıma gelip
iyi ki doğdun anne diyen
Minik kızımın oluşun hayallerden

Kutu

Kayseri, İstanbul seferine çıkmak için hazırlık yapmakta olan otobüs şoförü ve muavinin yanına elinde büyük bir kutu ile yaklaşır,

"Merhaba" dedi.

Şoför: genç kadına "merhaba buyurun" diye karşılık verdi.

Genç kadın "size bir emanet vereceğim bu kutuyu İstanbul'a götürmeniz mümkün mü?" diye sordu.

Şoför, "bir yolcu parası verirsiniz tabii ki götürebiliriz" diye cevapladı.

Genç kadın: "otobüsün İstanbul varış saatinde ablam otogara gelip alacak." dedi.

Şoförde" pekâlâ." dedi.

Önce bir yolcu parası verip kutuyu götürmeleri için teslim ettikten sonra

"Şoför Bey kutunun içinde benim kedim var lütfen onu incitmeyin ve almak için gelecek olan ablama teslim edin" dedi.

Şoför "hiç merak etmeyin hallederiz" dedikten sonra genç kadın arkasını dönüp gitti.

Kedinin olduğu kutuyu otobüsün bagajına koydular.

Ve yolculuk seferi başladı.

Dört buçuk saat yol yaptıktan sonra çay, yemek ve ihtiyaç için Konya'da dinlenme tesislerine çektiler aracı.

Yolculara anons geçtikten sonra mola verdiler...

Şoför, muavine seslenerek " şu bagajda ki, kediye bir bakiver acıkmış susamıştır yemeğini suyunu ver" dedi.

Muavin genç: "tamam usta" dedikten sonra bir velveleyle "usta Ustaaa" diye seslendi.

Şoför: "ne oldu lan! ne bu telaşın" diye sordu.

-Muavin: ustaaaa ölmüş, ölmüş!

-Ne ölmüş lan desene ?

-Usta bagajda ki, kutuda bulunan kedi ölmüş!

-Oğlum nasıl ölmüş? Essahten mi? diyorsun

-Usta vallahi bilmiyorum havasız kalmış olabilir.

- Abov şimdi biz sahibine ne diyeceğiz oğlum ?

-Valla usta aha murdar yatıyor hayvan, ben bilemem, sen ne diyeceksen dersin artık.

Şoför ve Muavin "vah tüh eyvah" çekerken

Bir taraftan da muavinin telefonunda çalan müziğin "indim dereye taş bulamadım" sesi ve sözleri Şofürün tepesini attırır.

"Kapat lan şu türküyü!"

"Bunca sıkıntının arasında birde şarkımı dinliyorsun" der.

Muavin: "usta işimi yaparken sessiz sessiz kendim duyacağım bir ses ile dinliyordum 'aman Melekem Ahhh Melikeeee' diye cevap verir.

Şoför, "şimdi indiririm seni dereye, eline veririm daş'ı görürsün Melike'yi hergele herif "

"Melike melike Melekemmm!! usta melike ile buluşacaktık şimdi kedi öldü diye sen izinde vermezsin, ben nereden bileyim kedinin öldüğünü şimdi suç benim mi?" Oldu. Dedikten sonra

"Ustam melike?"

Şoför "kedi?"

Muavin, melike ile İstanbul'a ulaşınca buluşamayacağını anlayınca

-Usta aklıma bir fikir geldi ama sonra izin vereceksin değil mi?

-Şoför: "de hele, söyle bakalım nedir aklına gelen fikir?..."

-Usta şu dinlenme tesislerinin lokantası var ya...

-Eeeeeee?

- Lokantanın arkasında çöplüğü var.

-Varsa ne olmuş çöplüğe?

-Usta orada kediler oluyor yemek artıklarını yemek için oradan bir kedi yakalayalım sonra bu ölü kediyi şu bahçeye gömeriz. Onun yerine de yakaladığımız kediyi kutuya bırakırız der...

-Şoför, madem öyle çaresiziz ve de mecburuz yapacak başka bir şey yok.

Hadi bulalım bir kedi diye başlarlar gördükleri kedileri kovalamaya.

Uzun bir uğraşın sonunda elleri kolları tırmalanmış olsa da bir birlerine gülümseyerek

Sonunda bir tanesini yakalayıp kutuya koyarlar ve ölü kediyi de oracığa gömüverirler...

Şoför ve Muavin "şu başımıza gelene bak" diye söylene söylene mola bitişini yolculara anons geçip yolculuğa devam ederler. Arada bir Şoför muavine "evladım şu kediyi arada yoklayıver bu da ölmesin" der. Muavin, "yok! usta yok! bu sokak kedisi, vay anasını!!! Beni versen yer, öldürsen gömer, valla cin gibi" baktım da der... Neyse yolculuk biter gelirler İstanbul otogarına. Otobüs durur durmaz orta yaşlı bir kadın. Şoföre, "benim bir emanetim vardı. Kayseri'den bana teslim edilmesi için size bir kutu verilmişti alabilir miyim" diye gelir. Şoför keyfi gıcır "he tamam abla bekle hemen getirelim" der. seslenir muavine "evladım hanfendinin kutusunu getir."

Muavin kutuyu getirir. Kadın kutuyu üzgün bir yüz ifadesi alır. Açar ki ne görsün! "Aman tanrım! Kedinin gözleri çildir çildir yanıyor. Kutuyu korkuyla hemen kapatır "Aman Allah diye irkilir. Nerede benim kızım? Ne oldu kızıma, bu benim kızım değil! Nerede benim kedim diye cıngar çıkararak başlar bağırma. Şoför: "ablaaa sus gözünü seveyim aha burada kediniz bakın işte der... Kadın, "hayır, hayırrrr! bu kedi benim değil!. Şoför: "abla nasıl senin değil?" "kadın: "bu kedi canlı benim kedim ölü idi ve bana cenazesi gönderildi ne yaptınız kedime?" Muavin ve Şoför göz göze bakarak "Abiiiiiiii" "Ustaaa" dedikten sonra susarlar.

Kadın tekrar sorar -Beyefendi ne oldu benim kedime? -Muavin, "ablaaa ölme seveyim sizin kedi, Allah rahmet eylesin. lâkin biz bir şey yapmadık. valla her şey Azrail'le kedi arasında gelişmiş bir durum, yolculukta otobüs sallandıkça dirilmiş kedi belli ki...

Kadın: "kes saçmalamayı dalga mı geçiyorsun" diye çıkışır. -Şoför, "dinle bir abla" der ve başlarından geçen hadiseyi üzgün bir şekilde anlatmaya çalışsa da nafile Kadın hiddetlenir. "Bana abla deme! bana abla deme!" der. Muavin, başlar bu defa da "teyzeciğim bak dinle usta mı iki dakika Allah aşkına" deyince kadın susar!.

Şoför, "hanfendi valla kusura bakma! Kız kardeşiniz bize ölü bir kedi verdiğini belirtmedi. Oradan bir kedi yakaladık ve kutuya koyduk! Biz sizin kediyi havasızlıktan öldü zannedip panikledik! Konya'da dinlenme tesislerinin bahçesine gömdük! Size ölü bir kedinin ne faydası olacak, Aha'n da size kanlı canlı Konya kedisi ister alın, ister satın!" "Bak bak teyzesi gözleri de cin gibi maşallah" der. Sonrasında lafa giren muavin!...

Kadın: "ben kedimin ölüsünü istiyorum alın şunu" der ve Konya kedisini üstlerine atar!...

Kadın geldiği gibi eli boş gider. Kedi ellerinden fırladığı gibi sokak aralarına karışır. Muavin: "usta Kedi kaçtı" der. Şoför bıyıklarını altından kahkaha ile gülerken koca göbeğinde eşlik eder kahkasına... Muavin şaşkın şaşkın bakar. Şoför: "Laaaa oğlum ne bön bön bakıyorsun Konya kedi 'sine yaradı bu yolculuk Kedi İstanbullu oldu. Kedi İstanbullu oldu.

"De Yürü git Melike beklemesin!.."

#hüzünlükent

Belirsizlik

Gökyüzünde kanat çırpın güvercinler ve kuşlar ne kadar da güzel özgürlüğü simgeliyordu. Hem bana ne ki kuşlardan! Ne beni sevdiklerime götürebilir ne de onları bana getirebilirlerdi. Kime uçarsa uçsunlar dedim hüzne düşerken yüzümün resmi.

Gün bitimine yakın eve doğru hızlı ve terlemiş olmamla birlikte daha da hızlı adımlar ile yürüyordum. Spor ayakkabımın içinde ayaklarım şişmiş, tabanlarım ise şikâyet edecek bir merci bulsa "akılsız başının derdini bana yükledin" dercesine âdeta inliyordu!..

Şehir artık alacası kaybolan karanlıkla iç içe geçmiş, sokak lambaları yanmıştı. İnsan kalabalığı caddelerde seyrekleşmiş, trafik gün içinde olduğundan daha da fazla yoğunlaşmıştı.

İnleyen sadece ayaklarım değil, Akşam ezanı da inil inil inliyordu şehrin tüm minarelerinden.

"Aziz Allah" derken dilimle

Kendi kendime de arada öfkeleniyor "ne var be kızım bu kadar yürüyüş yapacak bak karanlığa kaldın" diyordum.

Hoş evde merak edecek kimsede yoktu.

Telefonumdan açtığım müzik sesini kulaklığa veriyor son ses dinlerken ezanın bitiminde farklı farklı düşüncelere dalıyor ne kadar adım attığımın farkına varmıyordum. En son telefonumdaki "on bin adımı tamamladınız" mesajı geleli yarım saati geçmişti.

Evimin bahçesine girdiğimde

Merdivenleri step tahtası gibi düşünüp on dakika kadar daha orada egzersiz hareketleri yaptım.

Kendimi ne kadar yorduğumun hiç farkında değildim, tâ ki,

kapımın önüne gelip, kulaklığı kulağımdan çıkarıp anahtarı cebimden alıp kapıyı açana kadar.

Evimin kapısını açtığımda çıkmadan önce aydınlık olan koridorum karanlığa sarılmıştı.

Her şey eşyalar huzur içinde sanki uykuya dalmış gibi sessizce beni bekliyordu.

Vefalı idiler, ben onları atmadıkça sabit duruyor, bana ihtiyacım olan hizmeti sunuyor ve rahatlık sağlıyorlardı.

Ev içinde yaşayan tek canlı ben olduğum için duyduğum tek ses burnumdan soluduğum kendi nefes sesimdi.

Üzerimde yürüyüş sonrası teri soğumak üzere olan kıyafetlerimin vücuduma yavaş yavaş ürperti vermeye başladığını hissederken öncelikle bir bardak su içtikten sonra ışıkları yakmadığımı da fark ettim.

Üşüyordum,

Musluktan akan suya önce işaret parmağımı değdiriyor su parmağımı sanki ısırılmış gibi hissediyor çekiyordum. Sonra yavaş yavaş diğer parmaklarımı ıslatıyordum.

Buna rağmen soğuk suyla buluşan ellerimden vücuduma sanki büyük bir şok verilmiş gibi vücudumdaki bütün tüyler ürpererek etlerime diken diken batıyordu...

Kendimi o an kutuplarda olan büyük buz kütesine çırılçıplak atılmış gibi hissediyordum...

Sıcak bir duş almak için banyoya yöneldiğimde evdeki sessizlik, ürperen bedenimin verdiği titreme biraz korkuya neden olmuştu.

Kendi kendime "acaba hastamı oluyorum" diye düşünmeye başlamıştım. Ki... "ne hasta olması?aklınla bu gün aran açık kes saçmalamay!" diye iç sesimle kendime kızıyordum!.

Saat yirmi iki sularını gösteriyordu...

Artık geceye tamamen teslim olmuştu düşüncelerim ve sıcak duşun iyi geldiği bedenim!

Sanki gevşemiş ve ısınmıştım.

Saçlarımı kurutmak için Fön makinesini alıp aynanın karşısına geçince fön'den gelen hızlı ses ile huzursuz olduğumu anlayıp fişini çekmiştim...

aynada biraz kendimi izleyince ne kadar mutsuz olduğumu bir kez daha fark ediyordum...

Saatlerce yürüdükten sonra kendimi iyi hissedeceğimi düşünmüştüm fakat iyi değildim...

Kaderin buğulu aynasında ağlamaklı olan halimi izlerken

Yüzümdeki ışık, gözümdeki fer sönmüş bir kandilin geriye kalan isi gibiydi siyaha çalan göz kapaklarım! Gözlerimin içi ise her an kanamalı bir organı andırıyor, dokunsam telime bin ah ile kanlı yaşlar dökmeye meyilli gözüküyordu..

Tütsüsünde hafif hafif yanan et kokusu gibi ciğerimin kokusu nefes alıp verdikçe burnumu sızlatıyordu.

Ne idi beni bu kadar dibe götüren düşünce

Geçmişim miydi?

Sanki kendimle hesaplaşmam gereken bir değil birçok devam vardı.

İçimde sahipsiz tufanlar kopuyor, dışıma da yansiyordu.

Özgürlüğü yaşamak isteyen durumum pek iç açıcı değil, kimseye mahkumiyetim olmasa da! düşüncelerim hücrede tutuklu bir mahkûm gibi tutsaktı!

Aynanın karşısında ıslak olan saçlarımı sürekli boyadan ıslanınca sertleşen saçlarımla mücadelesi beni iyice germiştir. Tarağı daha da sert, saçlarımı yolarcasına geçiriyordum kafatasımın içi acı dolu, dışı ise beni ısıtmayan güneşi andıran sarı tellerine...

Son kez aynaya bakıp kendimi mutlu ol diye telkin etmek yerine
Bir kez daha küfrettim hayatımdan gidenlere, ve onun dönüşünü bana getirmeyen umutsuz dileklere...

Belki de yine kaybetme nöbetindeydim
Bedenimde kaygı hastalığı atağa geçmiş, konuşmaya başlasam kekemeliğim artıyordu...
Kelimeleri bir araya toparlayamadığım sözler ile cümle kurmaya çalışıyor
"yine neyin habercisi bu titremelerim" diye duvarlara, kapiya, pencereye sesleniyordum cevap beklemiyor olsam da tavan üstüme çöküyordu.

Yalnızlığımı yoldaş olsun diye
Ocağa bıraktığım
Bir demlik dolusu çay kaynadıkça ocağa taşan su sesi ile
"Evet evet çay" dedim.
Birde içmeyi beceremediğim bir paket sigara vardı mutfak dolabının içinde ve gözüme çarpan hatıra defterim..
Üzerime giyindiğim eski pijama takımımın üstüne giyindiğim annemin hırkası ile mutfakta bulunan sarı koltuğuma oturdum.
Sıcak çayımdan bir bardak aldım kırkıma ermeden titreyen ellerimle,
ömrümde kullanmadığım, dahi şeklini görmediğim, sanki beni içmeden sarhoş edecek alkol gibi, çayıma sığınıp içip içip ağlamak istiyordum.
Sigarayı bırakalı uzun yıllar olmasına rağmen bir adet aldım. Denemek istiyordum. Uzun zamanın sonunda dudaklarımla buluşmasını, belki de bir öpücük hissi verecekti!
Sigarayı yaktığımda ciğerlerimin dumanı ısrarla kabul etmeyişini boğazımda oluşan gıcıkta anlıyordum. genzimi yakan ve öksürten acısının iyice tadımı kaçırdığı aşikardı.
"Sen bile beni terk ettin" diye kavgaya tutuşuyordum.
Bir nefes çekebildiğim sigarayı öfkeyle kül tablasına basıp tüm hıncımı ona yüklercesine iyice bastırarak un ufak etmiştim ve sonrasında tüm paketi...

Kendi kendime sanırım bir arabesk gece yaşama hayali içindeydim ki fazlası ile yaşıyordum da.
Eksik olan sadece acılı bir şarkıydı
Ama açmadım!
Şarkı yerine
Gözüme ilişmiş olan
Hatıra defterimi alıp kapağını açmıştım.
Tam yedi yıl sonra;
Karşımda aşağılık bakışlar atan resmi vardı ismini bile yazmak istemediğim onun!
Öpmek isterdim aslında masum bir buse kondurarak
Baktım da;
İçimden gelmiyor artık!
Sadece göz ucu ile bakıp gün görmemiş küfürler etmek istiyordum, bana gülmeyen, başkasına hoş görünen yüzüne!..

Ona en son olarak karaladığım şirimsi bir yazı vardı...
"Ah nefes sesin sevgili
Ah diyordum!
Beraber ölmek vardı şimdi her tonunda
Gizemine kapılırken her kaçışımdan tekrar tekrar davetkâr sözlerine yakalanmak!
Baştan aynı acıya yalın ayak koşmak
aynı tuzağa düşmek
Nefesindeki garip buğunun girdabına dalmak ve boğulmak
Kederli kulaklarıma sinmiş sesine sığınırken anlık kopmayla
Hangi sırrı fısıldasam diye düşündüm
Sonra
Vazgeçtim!..
Her şeyinden vazgeçtiğim gibi
Sana her gece düşlerimde gelişlerimden
Her solukta kaçmak biraz daha uzaklaşmak istiyorum oysaki şimdi irkilerek."

Bunları okuduktan sonra defterimin kapağını tekrar kapattım.
O değildi beni bunca kedere boğan
Alışmıştım onun yokluğuna. Yoklayınca kendimi o diye bir şey kalmamıştı.

Nadiren aklıma geliyor ve acıtmıyordu eskisi gibi kalbimi,
Yormuyordu düşüncelerimi.
Nerede kiminle ne yapıyor aklıma bile gelmiyordu.

Peki ne idi? İçimi bunca hüzne salan ve bedenimi yoran düşünce...
Şuan bunları yazarken bile cevabını bulamadığım

Bir insan durup dururken neden acı çeker?
Neden mutsuz olurdu ki?

Cevabı kendim de belirsizlik!..

#hüzünlükent

Domuz bağı

Bu akşamüstü annem her gün ki halinden daha farklı ve çok tedirgindi.

Normalde bu saatte çoktan yemek pişirme telaşına düşer odadan mutfığa mutfaktan bahçeye koşuştururdu. Ama bu akşamüstü sadece bahçede oradan oraya geziyor olsa da yaptığı bir şey de yoktu... Çocuk aklım ile onun bu telaşlı hallerini izliyor bir taraftan ise bebeğim nazlı ile oyunlar oynuyor annemin hallerine anlam yüklemeye çalışıyordum...

Annemin Bu hengâmeli hali devam ederken babaannem belirdi bahçe kapısında.

Titrek bir ses tonu ile anneme "gelin" diye seslendi.

Annem babaanneme 'teyze' diye hitap ederdi..

Efendim "teyze" dedi.

"Kızım Ahmet daha okuldan dönmedi, hava kararmaya başladı, tüm mektep çocukları evlerine döndü ama Ahmedim hala gelmedi" diye söyledi...

Annem "biliyorum teyze bende farkındayım gelince ilk bizim bahçeye uğrar bisikletini park ederdi. Baktım da bisikleti de yok" dedi...

Annemle babaannem bahçede oradan oraya yürüyor arada bir bahçe dışına çıkarak bayır aşağı uzayan yollara bakıyorlardı.

Artık benimde kalbimde pır pır endişe kelebekleri uçuşmaya başlamış amcamı merak ediyordum.

Arada bir dudağımı büzerek çingı çingı olan gözlerimle "Anne anneciğim" diyorum ama beni duymuyordu.

Her akşamüstü amcam okul dönüşü önce "Narin" diye seslenir bisikleti ile köy sokaklarında gezdirir sonra eve beraber girerdik.

Amcamla birlikte bu gün sevinçlerim de kaybolmuştu...

Akşam saatleri baya ilerlemişti dedem ve babam uzun boylu adamlar eve geldi onları bahçede karşıladı gözleri yaş içleri merakla dolu babaannemle annem...

Babaannem "herif" diye bir nida kopardı sonra arkasından "Ali efendi küçük oğlumuz okuldan dönmedi" dedi. Dedem ve babam göz göze bakıp "nasıl gelmedi saat kaç oldu" diye söylediler.

Dedem bulunduğumuz ilçedeki köy barajının her sabah suyunu ölçerek yetkililere bildiriyordu.

Babaanneme "hanım ben bu sabah işim yoğunu o yüzden Ahmed'i yollamıştım okula giderken barajın suyunu ölç ve bir kağıda not al diye dedi..

Babam, sinirlenerek" hemen Jandarmayı arayalım"

Babaannemle annem öyle bir nida ile bağırdılar ki tüm konu komşu bizim eve yığıldı...

Annemin eteğine yapıştım anneciğim ağlama korkuyorum diye...

Annem hadi sen içeriye dediğinde çocuk aklım ile bende ağlamaya başlamıştım...

Kulağımda sağır edici çığlıklar yankılanıyor henüz on altı yaşında olan en küçük amcamın her an karanlığın içinden çıkıp gelecek ümidi ile etrafıma bakıyordum...

Babam jandarmayı polisi çoktan aramış ve ilçenin tüm kolluk kuvvetleri bizim evin önünde gelmişlerdi.

Dedem konuyu jandarmalara şu şekilde anlattı

"Bu sabah görevli olduğum barajın suyunu ölçmeye gidemedim.

Hasta ve yorgun olduğum günlerde arada çocuğu yolluyordum.

Bu sabahta öyle yoğun bir sabahtı ve lise son sınıf öğrencisi ismi 'Ahmet' olan oğluma, okula gitmeden barajın suyunu ölçmesini ve okula öyle gitmesini söylemiştim" dedi...

Baraja gitti mi bilmiyorum? ama okula gitmemiş anlayacağınız komutanım çocuk sabahtan beri kayıp dedi...

Komutan "Ali amca şimdi bütün askerler ve dalgıç ekibi ile tüm köyü şehri ve barajın içini arama yapacağız. Belki de bir arkadaşına gitmiştir Yahut ta bir akrabaya. çıkar gelir gelmezse de sizden ricam metanetli davranarak sabırla sonucu beklemenizdir dedi...

Dedem: "beklemekten başka çare yok Allah razı olsun" dedi.

Herkes sustu, kâinat sustu, dallarda ki yapraklar sustu, kimsede çıt ses yoktu

Dili boğazına akmışçasına işleyen zaman bile sustu!..

Lakin;
babaannemin bir feryadı vardı ki, kim zapt edebilir..
Ana yüreğine kor düşmüş alev alev yanıyor ağzından tükürüğü lav gibi etrafa saçılıyor gözyaşları düştüğü kayaları
oyuyordu adeta, başındaki beyaz tülbandını eline alıp anneme bağırdı, "Gelin içeride ki kara tülbandımı getir gayri
bana ak yazma takmak haramdır diye tülbandını parçalayıp saçlarını yolup önüne yığıdı...

Annem bir taraftan ağlıyor babam bir madenciye andırırcasına kömür gibi simsiyah olmuş gözlerinden yaşlar
amansızca önüne dökülüyordu...
Gece sabaha kadar bekledik ne gelen oldu ne giden amcam hâlâ ortada yoktu...
Ben mutsuz bir şekilde uyudum ama evdekiler ve tüm komşular uyumamıştı.
Sabah Erken saatte komutan ve jandarmalar tekrar geldi...
Anneme bir şeyler sordular.
Bu ailenin bir hasımı, düşmanı var mı dedi...
Annem "hayır kayınpederim şu gördüğünüz tüm köylerin ağasıdır. Herkes sever sayar.
Kaynanam ise şehir kızıdır sakın bir kadındır, kimse ile münakaşası olmaz.
Yaz mevsiminde bu bağ'a geliriz kış aylarına kadar oyalanır, sonra şehre gideriz kendi halinde bir aileyiz dedi...

Artık günler günleri takip ederken haftalar geçti amcamdan ne ses var ne de haber
Aynı şekilde jandarma polis aylarca amcamdan bir iz bulmak için çalışmışlar ama aradan altı ay geçmesine rağmen
hiç bir haber bulunamamıştı...
Canım babaannem her sabah evin yamacında bulunan yüksek tepeye çıkar ta ki, hava iyice kararınca kadar gözleri
uzak dağlara bayır aşağı yollara dalar "Ahmedim" diye ağıtlar savururdu.
Bazen yanına sessizce oturur onun ağıtlarını ve derin nefes alma çabalarını dinlerdim...
Arada evin önünden akan Ceyhan Nehri kenarına iner ne yaptın yavruma sen mi sakladın Ahmedimi Allah razısı için
ver yavrumu" diye suyu döverdi.
Arada barajın başına varır son ses bağırdı "sen mi yuttun Ahmedimi?
Hiç mi vicdanın yoktu, körpe kuzumu ver bana" diye suyla kavgasını izlerdim
Öyle bağırdı ki, karşı kayalıklar yankılanır tüm kuşlar ürpererek havalanırdı.

Artık konu komşu babaannemin ağıt seslerine alışmış, kimse ne söylese de onun acısını hafifletemiyor sadece "Allah
sabır versin" demekle kalıyorlardı...

Yaşlı hali ile bedeni arada dayanamayıp olduğu yere diz çöker, ellerini gökyüzüne açar, "kurban olduğum rabbim duy
feryadımı, ya ölüsünü ya dirisini gönder yavrumun bu belirsizlik çok kötü" diye dua eder toza toprağa bulanmış
ellerine gözyaşları dökülür, çamurlaşmış ellerini kederli yüzüne sürer "amin" derdi.
Arada bir de "Narin torunum sende dua et hadi, amcan gelsin, senin duaların kabul olur, sen günahsızsın çocuksun
ya!" diye benden bile medet umardı.

Babaannem yaşadığı ağır özlem hasret ve başına ne geldiğini bilmediği evladının acısı ile sık sık astım atakları
geçirirdi...

Babaannemin o gün ki ağıtlarına bu gün naçizane yazdığım dizeler...

Soldu baharımın alı yeşili
Viran oldun gönlün vatanı ili
Kokusunu getirsin seherin yeli
Söyle Ceyhan söyle Ahmedim nerde

N'olur öyle uzak durmayın bana
İyi misin diye? Sormayın bana
N'olur kara haber vermeyin bana
Söyle Ceyhan söyle Ahmedim nerde

Ahmedim de beni bence arar mı?
Ahmetsiz bu diyar bana diyarmi
Allah için söyle haberin var mı?
Söyle Ceyhan söyle Ahmedim nerde?

Alnımın teriyle sevdim ben onu
Gözümün nuruyla sevdim ben onu
Dizimin feriyile sevdim ben onu
Söyle Ceyhan söyle Ahmedim nerde?

Kafanı kaldırıp etrafına bak
Keder gün batımı acılar imsak
Ne olur akıyorsan edeplince ak
Söyle Ceyhan söyle Ahmedim nerde?

Yine bir sabah yeni uyanmıştık ki, kapı çaldı
Annem, "hayrolsun dedi ve kapıyı açar açmaz "teyze koş, baba koş" diye seslendi. Ev içerisinde bulunan herkes hemen kapıya koştuk
Kapının önünde jandarma köy ve ilçe halkı muhtar belediye başkanı eş dost vardı...

Komutan: dedeme üzgün ve başı önünde "Ali amca Ahmed'i bulduk" dedi.
Dedem ve hepimiz anladık ki. Artık amcam yaşamıyordu.
Kapının önünde Cenaze aracı vardı.
Neden ne olmuş sorusunu sormaya kimsenin dili varmasa da gencecik çocuk öldürülmüştü...

Elleri ayakları domuz bağı ile bağlanıp baraja atılmış,
Onu bulduklarında suda aylarca kaldığı ve oradan oraya sürüklendiği ve diğer canlıların müdahalesi sonrası kemikleri üzerinde yok denecek kadar doku parçaları kalmıştı.
Domuz bağı ile bağlanmış, bağlarını jandarma çözmüş ve bu durumu babaanneme uzun bir süre söyleyen olmamıştı...
Aylar sonra Ceyhan nehri kenarında ki sık çalıklıklar ve ot örtüsünün altına vurmuştu cesedi ve köy halkı tarafından biri balık tutarken fark etmişti...

Boğuldu mu sorusuna cevap olarak
Hayır!..
KahramanMaraş'ın Ekinözü ilçesine bağlı Nergele köyünden gelen yabancı yedi kişi, o çocuk bedenine işkence yaparak önce domuz bağı ile sonrada beline taş bağlayıp baraja atmışlardı...
Daha sonra bağı olan taştan kurtulan ceset, aylar sonra aşağı ki köylerin birinde kıyıya vurmuş olarak bulunmuştu.

O zamanlarda çocuktum şimdi büyüyünce yani birkaç ay önce araştırdım. bu hadiseyi ailede herkes birbirine anlatmaktan imtina etmiş,
Annem vefatından bir kaç ay önce bana anlatmıştı, ama yoğun ısrarlarım karşısında hayatta olan tek amcamdan tekrar dinledim çocukluğumdan kalma bu travmayı...
Şimdi o kadar net anlıyorum ki Ahmet ismi neden bu kadar çok seviliyor bizim sülalece...
kaderi ona benzemesin diyerek adı yerde kalmasın diyerek her evde bir ahmedimiz var şimdi!..

Her yeni Kasım da, eski çocukluk hüznümsün!..

Annemin gözleri

Sabah kahvaltısı sonrası bulaşık makinesi olmayan evimizin kuzeye yamaç mutfağında, elimde yıkadığım çay bardaklarını suyu kurusun diye bulaşık tezgâhına ters koyduğum da anında buz tutarak olduğu yere yapışmıştı.

Henüz yeni, içme ve kullanım suyu ile tanışan ve sarı kıvrımalı musluktan akan soğuk suyun acı veren etkisinden parmaklarım jilette kesilmiş gibi sızlamaya başlamış, kendi kendime dondum yaa aman off diye söyleniyor, bir an önce sığağa kavuşmak için alelacele tangur tungur mutfağı toparlayıp içeride gümbür gümbür yanan sobalı odaya kaçışım geliyordu.

Sırtımda, hiç unutmam kırmızı bir süveter, içinde siyah yakalı kazak, ve diz üstü yine siyah eteğim vardı. Ayaklarımda annemin ördüğü yün patiğim ve puf terliklerim olsa da ne fayda, zeminden çektiğim soğuk, kanımı donduruyor, yüzlerce minik karınca sanki etlerimi ısırarak tenimde adım adım ilerliyor, tâ beynime kadar ulaşıyordu.. Aklımda üşümüşlüğüm ve istemsizce akan, ellerim yaş olduğu için ara sıra koluma silip arada ise içime çektiğim ve çocukluktan beri hiç sevedemediğim burnum vardı..

Daha fazla oyalanmadan titreyerek mutfak kapısından çıkıp, sıcak odaya geçtiğimde, pencere önüne kurulmuş eskiden divan yahutta sedir dediğimiz tahtadan yapılmış üzeri minder ve üstleri kanaviçe işlemeli sırt yastıklar ile döşeli, yerden yüksekçe olan yerde anneciğim oturuyordu.

Pencere kenarında eski zamana yakışır şekilde plastik ve tenekeden saksıları olan, pembe küpeli çiçeği, begonvil, mor menekşeler vardı...

Vakit kuşluk vakti idi!..

Güney cepheye bakan oturma odamızın küçük penceresinden ışığını saçan kış güneşi, penceremizi terk edip artık yavaş yavaş başka yöne doğru ilerliyordu. Annemin başında kenarı iğne oyalı beyaz bir başörtüsü, elinde yeşil ip ile ördüğü örgüsü vardı...

Mahalleden bir kaç komşu sabah sefasına gelmiş, derin sohbet veya dedikodu halinde idiler...

Aklı başında çıkmış gibi iştahla yanan turbo sobanın üstünde kaynayan çaydanlıktan arada damlacıklar düşüyor Uzun bir cısss sesi çıkıyordu.

Kendimi sıcak odada bulmamla birlikte ohh çekmiştim içimden. sobaya doğru adımlarımı atmaya yeltenmiştim ki, Annem!

Elindeki örgüden başını kaldırıp buğday sarısını andıran yüzünü ve belli belirsiz olan sarışın kaşlarını çatarak sert bakışlar oluşturarak yüzüme öyle bir bakış atmıştı ki, olduğum yerde kalakaldım!..

Kaş göz hareketleri ile sobayı gösteriyor bir şeyler anlatmak istiyordu.

Odon kömür at diyecek zannetmem doğru olmazdı ki, zaten soba deli divane olmuş zılgıt çalar gibi bir türkü tutturmuş alev alev yanıyordu.

Yanıdaki insanlar anlamasın, kızım sen ne dediğimi anla dercesine hala imalı hareketleri devam ediyordu..

Ama;

Ben algılayamıyordum!

Bende "hı, mı," der gibi dudak işaretleri yapıyordum...

Sanırım iyice kızmış olmalı ki,

Bana bu defa isimle hitap ederek

"Gözlerime bak!" dedi. Sıkıdığı dişlerinin arasında çıkan irkildiğim ses tonu ile.

Annem sert bir kadın değildi.

Lakin; bu hali beni tedirgin etmiş çekiniyordum ondan.

Annemin gözlerine baktığımda

Göz bebeklerinde ılık ılık sevgi görsem de,

Göz pınarları puslu camı andırıyor

Arkasında ne söylemek istediğini göremiyor, anlamıyordum...

Annem gözünü ani bir refleks ile yumsa, kirpikleri birbirine birleşse idi şayet, bir kaç damla öfkeden elinde ördüğü örgünün ilmeğine karışacak her şey dolaşacak gibiydi...
Ben onu anlayamadım diye öfkesi az da olsa dinginleşmiş, hüzünlü bir hâl almıştı..

Başını pencereden dışarıya çevirdiğinde başörtüsünden şakağına düşmüş bir kaç tel ak saç, güneş ışıkları ile pırıl pırıl parlıyordu.

Bir an
Gözleri öyle derin bir okyanusa dalar gibi uzaklara dalıp gitti...
Yüzündeki ince ve kalın kıvrımlardan yol alarak belki de onlarca hüzün dolu sahipsiz gemi kalktı.
Bense bakışlarımı kaçırmaya korktuğum gözlerimle annemin yüz ifadesine küçük bir sandal gibi demir atmış öylece bekliyordum...
"Acaba annem bana ne anlatmaya çalışıyor" diye.
Anlamamış olmam üzücü olsa da
"Annem kızım çay içelim mi?" dediğinde anlamıştım misafirlerin çayının bittiğini...

Komşular gidince yanına oturttu
"Bak Narin kızım,
Artık genç bir kız oluyorsun
Bir gün sana görücü gelecektir yahutta yabancıların olduğu bir ortamda bulunacağız illa ki,
Onun için her şey herkesin önünde söylenmez, bu gün sen benim gözlerime baktığında ne demek istediğimi anlamadın...
O insanların önünde ben seni bozmak veya azarlamak istemedim..
Sen sobanın üstünde kaynayan çaydan misafirlerimize ikram etmedin
Bende sana anlatmaya çalıştım anlamadın
Yarın öbür gün karşına biri çıkacaktır
Ve o kişinin sözlerine değil, gözlerine bak!
Ve insanları sadece gözlerinde ki ifadeden yakalayabilirsin.
Sana sevgisini, nefretini, samimiyetini, şefkatini, ve senden ne istediğini ancak gözlerinden okursun, gözler yalan söylemez" demişti...

İşte...
O gün aslında göz teması denen şeyi annem bana öğretmiş ve illaki konuşmaya gerek yok, gözlerime bak! ne demek istediğimi anla demişti...

İşte..
O günden sonra annemle aramızda göz göze bakışarak bir lisan oluşturmuştuk.

Sanırım bende yavaş yavaş aynı lisanı çocuklarıma da öğretmeliyim...

#hüzünlükent

Ama sen yoksun

Sadece susmaktan ibaret Şu anki sensizliğim
Ve geceyi bekliyorum dŐŐlerime geleceksin diye

Neleri gŐtŐrmiŐŐŐn benden giderken...
Kalemimi alıyorum elime. Daha ilk kelimeyi tamamlamadan tutulup kalıyor.
Ne bir Şiir, ne de sana dair iÇimden geğenleri yazabiliyorum.

Bin bir umutla senli izler arıyorum köŞe bucakta. GŐđŐs kafesime sığmayan nefeslerim Şahidi oluyor boŐa Đıkan umutlarımın. Biliyorum aslında hallerini, ama yinede engel olamıyorum iÇimdeki acabaların gŐn be gŐn Đođalmasına...

Biliyor musun?
Yazamadığım Őiirlerin Őarkısını dinliyorum saatlerce. Her bir nota da o mahzun bakıŐlı resmin gelip duruyor karşımda. Dalga dalga ŐaĐlarını okŐuyorum kimsecikler gŐrmeden. İÇime ılık ılık bir Şeyler akıyor.
Yine ĐocuklaŐtıım sanırım! GÖzlerim dolu dolu bakıyor...

Ne kadar iŐlemiŐŐsin yŐređime, ben farkında olmadan! Ben farkında olamamıŐım bu gŐne kadar, ben de benden de őte bir sen olduğunun. Belki sen farkındasındır bende ki senin. SÖylesene bir tanem farkında mısın ki?

GÖzlerine baktığım an iÇimden geğenleri anlatsam mı?
Yoksa anlatmasam mı diye kararsız kalıyorum epeyce. Ve daha sonra suğunu itiraf eden suÇlu misali, dŐkŐlŐyorum bir bir bakıŐlarının bana anlattıklarını.

...
Önce kayıp diyarlara dŐŐüyor yollarım
Sonra sınırsız sızılar dem tutuyor őzŐmde
Bin tŐrlŐ hŐzŐn
Otağ kuruyor gŐnlŐmŐn seni őzleyen boŐluklarına.
Zaman tarifsiz bir Şeyler taŐıyor iÇimden
Senin Őehrine ve sevgimin baŐkentini'e doğru

Bir bir sayarak tŐkettiđim saniyeleri unutup
Derin bir uykudaymıŐŐasına ve de usulca ismini sayıklıyorum
Resminde ki kedere Đalan bakıŐlarını silmek geÇiyor aklımdan
Ya da ne bileyim, hani o resmine bir gŐlŐcŐk yerleŐtirmek
Ve işte sana böylesi gŐlmek Đok yakışıyor ki deyip
Sonra da hasretinle sessiz sessiz yanmak...

O bakıŐlarından neler neler d/okunuyor bir bilsen
Keşke becerip de anlatabilsem
GŐzbebeklerinden iÇime işleyen őŐŐmeleri
GŐrdŐđŐm bir rŐya sonrası sellere kapılıp giden umutlarımı
Acaba dedikĐe kalbimi kanatan kaygılarımı
Ki daha neler neler...

Giderken armağan ettiğin Şarkı dŐŐüyor dilime
Seninle uyuyup
Sensiz uyandığım sabahlara darılıp
'kalp kalbe karŐıdır' diyorum
Ve dŐneĐeđin gŐnŐn gelmesini iple Đekerken
Vereğeğin gŐzel haberlere adaklar adayıp
DŐndŐđŐnde yaŐanacak sevinĐerimin provasını yapıyorum...

Ve yemin olsun ki

Her seni çok özledim dediğim de
Ruhum yollara düşüp sana doğru akıyor bilesin
Ruhum denizleri aşır göz bebeklerine bakıyor bilesin

Hadi ne olur şimdi çık gel,
Kulaklarımda inleyen rüzgarı,
Gözlerimde ağlayan bulutları sustur.
Siyahından ayrılan geceyi teselli et
Yıldızlar uykuya daldı dalacak
Ay, yarı uyanık yarı uykuda
Güne şafak düştü düşecek az kaldı
Belki birazdan güneş gülümseyecek ama S E N yoksun!

#hüzünlükent

Gri hüzünlerim

Gün artık yavaş yavaş ölmeye başlamış, güneş zaten geceyi uykusuz geçirmiş olmalı ki bir türlü uyanamamış, şafaktan sonra doğmamıştı. Karamsar bir düş kırıklığı yaşıyorcasına, sabah, öğle, ikindi hava aynı renkte seyrediyor, gri hüzünlerini ruhuma yansıtıyordu.

Kahvaltı öncesi ve sonrası

Yanımdan hiç ayırmadığım telefonumun ekranına sürekli bakmam, gelmeyen günaydın mesajını beklemiş olmam yanılttı.

İlk defa onun tarafından günüm aymamıştı.

Ve sürekli

Kahvaltını yaptın mı?

İlaçlarını aldın mı?

Söyle bakalım ne yedin, sağlığına dikkat et, kendine iyi bak! Sen bana lazımsın diyen bir ses yoktu kulaklarımda...

Var olan sadece

Kahvaltı masasında iki adet siyah zeytin çekirdeği, ince belli bardakta yarım bırakılmış dumanı tütmeyen soğuk çayım,

İssiz duvarlarımdan tekrar bana dönen nefesimin yankısı, bir de karşımda asılı olan ve inatla geçmek bilmeyen zamanın muhafızı saat.

İçim içimi kemirirken kanım damarlarımda donmuşçasına, ruhumdaki kaygı hastalığı yine dışa vurmuş, istemsizce kaybetme nöbetleri ve göğsümü zorlayan astım atakları geçiriyordum...

Duygusal bir hal ile yürümek ve zamanın ilerlemesine çare diye evden dışarıya çıkmış. Kısacık bir yürüyüşten sonra yorulduğumu hissedip, bulduğum ilk parkta bir banka oturmuştum. Vakit aksak adımlarla akşamın alacasına doğru yürümeye başlamış, bulutlar; gri saçlı bir annenin göğsünden şeffaf renkli süt sağarcasına, mutsuzluktan isyan eden ve her an günahkar olmaya meyilli bedenimle altında oturduğum çınar ağacının gökyüzüne sarılırcasına uzanan dallarına hafif hafif yağmurunu döküyordu...

Şehrin minarelerinden ahh ne hoşş

Tanrının şefkatli kollarına koş sedası.

Dördüncü dua vakti

Nezih alınlı kulların secdeyle buluşması

Belki de kıyamet saati...

Bana ne kıyametten diyordum içimden.

Nazlı bir çocuk gibi sağ omzumu da hareket ettirip kendi kendime tribe giriyor,

Benim güneşim bu sabah uyanmadı

Belki de öldü!

Al sana kıyamet be kadın! Diyordum.

Yağmur taneleri etraftaki yeni biçilmiş çimlerin üstüne ve yerden bir miktar yüksek olan ahh ayrılığı simgeleyen sarı papatyaların yapraklarına göz göz düşmüş. Sanki benimle birlikte kâinatın düzensiz oluşuna ağlıyorlar edası veriyorlardı.

Bilmem çöplüğe girip çıkmış bilmem çamura yatmış, o da ne? Beyaz ile siyah renklerin karışımı yavru bir kedi Yanıma gelip bew bew demek istiyordu ama sesi bile çıkmıyordu.

Aç olsa gerek

Belkide üşümüştü

Belkide oda yalnızdı

Ya annesi yoksa

Yahut babası

Yok yok baksana senin gibi yapayalnız

Belliki sahipsiz

Gel yanıma, hadi gel diye ellerimi uzatıyordum.

Kedicik o kadar şefkate muhtaç idi ki bir an düştüğüm boşluğu gördüm onda

Benim de şefkate ihtiyacım vardı

Lakin bende sahipsiz bir kediden farklı değildim...

Az ileride bulunan kamelya da yaşları onbeş ile on sekiz arası iki genç
Etraf da kimsenin yok olduğunu düşünüp, ihtirasları hallerinden belli ki benim uzaktan onları
gördüğümün farkında bile değillerdi ve kucak kucağa oturmuş dudak dudağa öpüşüyorlardı ...
Yahut da varlığını umursamıyor sevişmekte sınır tanımıyorlardı..
İçimden ahh dedim! Ahhh! gençlik başa bela/ mıydı?

Artık hava kararmış olmasına rağmen yağmur yavaş yavaş dans etmeyi bırakmış
Öfke halinde her damlası toprağı delercesine düşüyordu.
Sanki bulutlar bir birine savaş açmıştı. Gözlerimde ki şimşekler bulutlara eşlik ederken, içimdeki ağlamaklı duygulara
dur diyemiyordum...

Kulağımda yağmur sesi ile birlikte hızlı esen rüzgar beni oturduğum yerden kaldırıp başka yöne atacak gibiydi...
Keşke diyordum alıp önüne katsa, savursa oradan oraya, yok olsam keşke diyordum. Yok olsam!

Üzerimde yeşil mont, başımda siyah bere, ayağımdaki botların tabanı sağlam olmasına rağmen beni ısıtmadıklarını
fark etmiş ve bir an içim ürpermiş, titremiştim. Ellerimi bir birine sürtmeye, dizlerimi karnıma doğru çekmeye
başlamış ısınmak için kendi kendime sığınyordum.

Vakit Bir hayli ilerlemiş akşam kendisini geceye doğru yaslamaya başlamıştı...
Yatsı ezanı da çoktan okunmuş, beşinci dua vaktini de geçmiştim...
Ayrılık ile ilk tanışma günümü tamamlamış,
Elimde telefon hala günaydın mesajı bekliyordum...
Oysaki gün bitmiş, akşam da bitmiş, tekrar geceye bırakmıştım kaderimi
Ve hala ondan ses soluk yoktu...

#Hüzünlükent

Bozulan bağ'lar

Çiğdem çiçek dolu yer bayır, ovalar, kırlar,
Nehirden ayrılan sular etrafta küçük dereler ve Arklar halinde akıyor.
Her yer çimenlik rengarenk kelebekler, yusuşuklar ve bizim adını bilmediğimiz ama çocuk aklımızla helikopter böceği diye görünce sevindiğimiz onlarca uçuşan güzellikler vardı.
şar dağı tüm heybeti ile karşımızda üzerinde büyük harflerle
"NE MUTLU TÜRK'ÜM DİYENE" Yazıyordu.
Evimizin balkonunda otururken karşıdan izlediğim manzara muhteşemdi...
"Anne büyüyünce o dağın zirvesine çıkacağım ve oradan sana (Nevruz çiçekleri) toplayacağım dediğim de," hele sen bir büyü ne çiçekler toplarsın annene Narin kızım" diye söylerdi.
En çok huzur bulduğum yer
Kiraz ağaçları ile dolu sahipsiz bahçelerdi.
Hemen hemen her günümüz ve her anımız mahalle çocukları ile oralarda geçer akşam ezanı okunana kadar evin yolunu bilmezdik.

Ceyhan nehri kenarında bulunan müstakil evimizin az ilerisinde su değirmeni vardı.
Değirmenci Ömer amca kısa boylu tontış bir adamdı.
Ömer amcanın evi su Değirmeni ile yan yana nehrin kıyısında, etrafı meyve bahçeleri ile doluydu.
O zamanlarda şimdi ki gibi oyuncağımız filanda yoktu.

Ya annemiz bez bebek dikecekti yahut da bakkal Tahsin amcadan sadece kolları sökölüp takılan naylon kel bebekler alıp onlarla oynayacaktık.
Eski tül çoraplardan becerebildiğimiz kadarı ile bebeklerimize mayo diker o bebekleri hemen değirmenin yamacında bulunan büyük su havuzlarında yüzdürmeye çalışırdık.
Lakin Ömer amca her defasında bizi yakalar, "bakın çocuklar maazallah havuza düşersiniz havuzun suyu direk değirmene akıyor sizi de içine katarsa un olursunuz ama sizden ekmek olmaz, hadi ileride kiraz var, armut var, dut var gidin hem yersiniz onlardan hem de ağaçların altında oynarsınız" diye kovardı...
Aslında büyüdükçe anladık ki, bizi kovmamış korumuş.
Oradan kaçarak uzaklaşırdık ama illa su bulunan mekanlara yönelirdik tekrar.
Hemen ileride
Balık havuzları ve küçük küçük dereler
Arklar vardı.
Henüz apartman ve çoklu yerleşim olmayan bir yerde idi mahallemiz. Sonradan köyden şehire göç eden komşularla doldu evimizin etrafı.
şuan için
Komşularımız var nice uzun yılları beraber geçirdiğimiz.
Ben mahalleden küçük yaşlarda ayrıldığım için yeni taşınan komşuları tanımıyorum ama hiç değişmeyen bazı Komşularımız hala aynı mekânda oturuyorlar.
Yeni binalar ve kooperatif evleri ile dolu şuan mahallemiz
Ama;
Her şey değişse de aynı komşularla uzun yıllar aynı mahalleyi paylaşmak çok güzeldi...

Evimizin ön ve arka tarafı üzüm asmaşı ile doluydu.
Babam ön balkonumuzu boydan boya asmalar ile çevirmışti, balkonda otururken üzümleri dalından keserek önümüze koyardı.
Öyle yüzü gülerdi ki çocuk gibi mutlu olurdu.
"Bak kızım bu iyi üzümleri sana sakladım kimseye elletmedim, Narin kızım gelince ona kesip yedireceğim"dermiş,
üzümü önüme masaya elleri ile yıkar getirirdi.
Ben meyvelerden en çok üzümü severdim
Ama kalorisi fazla diye az yediğim zaman,
"Eeee kızım hadi yesene ben sana ayırdım ama sen yemiyorsun" diye gözleri dolu dolu bakardı yüzüme.
"Babacığım yedim bak! Birazda sonra yesem şiştim diyince,"
"yok yok sen kilo alacağım diye yemiyorsun ben bilmez miyim" diye gönöl koyardı.

"Bahanesiz dost köyüne gidilmez" denir bizde
Aileden birkaç düğün olduğu için bu yaz memlekete gittiğimde arabamı direk asmaların altına park edip hemen hızlı adımlarla ön kapiya doğru yürüdüm.
Bir müddet orada öylece kala kaldım
Balkonda bulunan babamın yattığı sedir bomboş,
Nefes darlığı çektiği için sürekli asmaların altında o sedir de yatardı.
Bahçeye girmeden hemen derme çatma bir kapımız var ona dokundum gıcırdayınca kalbimin ağrıdığını hissettim.

Elimle çimle açmam titriordum, kolumu kaldıracak gücüm yoktu.

Ayağımla iteledim açtım, balkona geldiğimde evin kilitli giriş kapısı karşımdaydı.

Duvarlar hüzün ve gözyaşı değmişçesine nem almış sıvası dökülmüştü, beni bekleyen pir-i fani evlat acısı ile kavrulmuş bronz tenli adam yoktu.

"Vahhh Ali ağa dokuz yıldır sana bakmaktan belim kırıldı" diyen annemde yoktu.

Babam annemi çok severdi.

Ona sürekli "ben seni uzak dağların arkasından kaçırdım. Sen benim (Nevruz çiçeğimsin.) Ben ölünce gecikme haaa! gözüm arkada kalmasın, hemen arkamdan geliver baş ucumda bitiver" derdi.

Annem: "herif sen bir göç hele, ben oğullarım ve kızlarımın yanına gidip gezip tozacağım yıllardır başını bekledim bir de baş ucunda açacağım öyle mi?" diye babama arada sitem ederdi.

Babam: "hanım sen dediğimi tut! oğlandan, kızıdan gün bekleme evin var! emeklim de var sana yeter.

Ben şaka ediyorum Allah senden razı olsun der tebessüm ederlerdi...

Babamın vefatından sonra anneciğimin kalbi dayanamayıp kırk beş gün sonra babamın dediğini tutmuşçasına oda dünyaya gözlerini yummuş, hemen babacığımın yamacına, Ali dağına göğsünü yaslamış, hiç solmayacak (nevrüz çiçeği) olarak birlikte ebedi uykuya dalmışlardı...

Evin önünde arabayı görür görmez en yakın komşumuz derya abla geldi.

Önce orada bir müddet dalgın dalgın baktım

Derya abla "hııı öyle oluyor işte..."

Kala kalırsın öylece

Terk edilmiş viranenin nesine geldin kızım" dedi.

Ve yeşil gözleri çingı çingı doldu!

Annen baban sağ olaydı buralar böyle mi olurdu?

Şimdi Ali amca nefes nefese koşar önüne çıkardı.

Annen ahaaa şoo kaya'ya oturur

Derya bak kızım gelecek diye dört gözle beklerdi"

-Gel buyur bizim misafirimiz ol

Bir çay, kahve iç! aç iseniz yemekte var hazırda.

-Voooo oğlanlar senin mi?

-Evet abla benim

-Kız bu çocuklar buradan giderken küçücüklerdi nasıl da büyümüşler maaşallah

Ali amca pek övünürdü

Komutanlar gelecek diye

Bunlar çok yakışıklı aynı dedelerine benziyorlar" dedi

ve yüzümüzde masum bir gülümseme oldu.

-yok abla aç değiliz babamın üzümlerinden tatmak için geldim.

-hani üzüm nerede kızım?

-bilmem belki vardır diye baktım

-yok kuzum yok, kestiler asmaları

-kim kesti abla?

-bende bilmiyorum ama, büyükce abin konu komşuya kızmış, sahipsiz mal, gelen geçen yiyor keseyim de yemesinler demiş o kesti zaar!

-doğrudur abla ama babamın canı için yenseymiş neden bu kadar kızmış ki acaba?

-kızım kızım abin şoo illet derde düşeli kafası iyi değil

Sürekli ameliyat oluyor. Allah gecinden versin de onunda gözü toprağa bakıyor "

-Tövbe de abla, abim henüz genç inşallah atlatacak.

Ya öyle öyle bahale kızım

Diğer gardaşların yaşlı mıydı?

Ezrail yaşa bakmıyor. Vade dolduysa hemencecik alıpta götürüyor

Aha bu abin

Konu komşu ile de konuşmuyor

Allah yardım etsin sen görüşmüyor musun abinle?

-yok abla bir kaç defa aradım hastanede iken, eşi açtı telefonunu

Aramayın görüşmesini istemiyorum kimse ile demişti.

Bende rahatsızlık vermek istemediğim için aramadım

-Vahh kuzum ana baba ölünce gardaşa, bacı da yaban olur

Sizi bir arada tutan çınar onlardı

Çınar devrildi kuşlar uçtu

Kız sen iyicene zayıflamışsın, hasta mısın?

-Yok abla hasta filan değilim

-eee ne bu halin bir avuç kalmışsın

-abla diyet yapıyorum

-tee allasen Narin kızım neyine diyet yapıyorsun

Gençsin güzelsin şimdi ye

Ye kızım yee sonra şekerdi, tansiyondu, kolesteroldü zaten aha bizim gibi yiyemezsin

Genç iken ye gıı!

Bak çay var yanında da katmer, bazlama var,

Otur şuracığa da getireyim de ekmek tuz olsun

-derya abla senin gönlün rahat etmeyecek hadi bir lokma yiyelim

-haahh şöyle işte dedi ve

İki gözü iki çeşme çay tepsisi içinde el artığı ne varsa hazırlayıp babamın boş balkonuna getirdi.

-abla neden ağlıyorsun

-ağlamam mı kuzu ağlamam mı?

Sen gelirken ahaa Ali amca ile annen, tatlı yemek pişirmezdi.

Kızım la torunlarım gelecek,

Onlar gelince hep beraber yeriz diye eline geçeni dondurucuda saklardı.

Bende Hakan gelirken böyle yapıyordum

Ama gel gör ki, üç yıl oldu ne geldi ne de aradı.

-ne oldu ki Hakan'a seninle oturmuyor mu artık?

-sorma kuzum hakan eşini de aldı Kanada'ya gitti

-eee telefon diye bir şey var neden aramıyor?

-bilmiyorum kuzum aramıyor işte...

-hay Allah çok üzüldüm abla, inşallah tez zamanda ulaşır sana

-yok ulaşmaz

-neden abla neden ki?

Aha şu arsaları üstüme yap ana müteahhide vereyim birçok apartman verecekler Ali amcanın evini de satın alırız,

rahat ederiz sen ölürsen miras kalır kızlarına. Ben tek erkek evladınım, eloğulları yemesin dedi.

Ben de oğlum "ölüm hak miras helal" kızlarımın da hakkı var.

Ben ölünce alayınız bölüşür hakkınızı alırsınız dedim di.

O yüzden bana gönül koydu torun torba ne varsa aldı gitti.

-Derya abla iyi yapmışsın erkek evlat ise kız da evlat eşit miktarda olması en güzeli dedim ve...

-Derya abla bize müsaade kalkalım artık.

-Tamam kuzum yine gel emi?

-Yok abla gelmem

-Neden kuzum?

-Abla baksana ne üzüm kalmış ne de bağı

Ne ana kalmış ne baba, ne de sırt dayayacak dağı!

Sarıldı kolunun altından bir paket çıkarttı

-Bu ne abla?

-küçük bir hediye beni hatırla dedi. Yeşil gözleri ile dudakları aynı samimiyetle yine güldü.

-zahmet etmişsin abla teşekkür ederim ama ben seni zaten unutmadım unutmam da sarılınca sana annem babam gibi kokuyordun

-aynı mahallede kapı komşuyduk kırk beş yıl beraber yedik içtik, yaşadık kokuları sinmiştir tabii zaar dedi.

-Al sana annemden bir deyişle veda ediyorum o halde abla

-De hele bakim

- "Ben gidiyorum viran olsun iliniz, belli olsun akıllınız deliniz!"

#hüzünlükent

Onu sevmek

Onu sevmek dediler
nasıl bir şey?
Onu sevmek anlatılmaz ki,
Yaşamak lazım dedim!..
Neden?
O sıradan birisi,
Her hangi birisi
Bu kadar gözünde büyütmen
Bu kadar bağlanman doğru mu? Dediler.

Evet haklısınız o sıradan birisi
Bu kadar bağlanmam doğrumu bilmiyorum,
Ama;
Tüm doğrular
Onun kalbinin yanında yanlış olarak geçer aşk defterimde...
Öyle sizlerin aradığı hiç bir özelliği de olmayabilir,
Ben ise sizin onda aradığınız özellikleri değil
Ben onun sıradan oluşunu sevdim
Tüm sıradanlığının yanı sıra,
Öyle güzel gülüyordu ki,
Tüm güzel özellikleri gülüşünde saklamıştı
Ama; sadece ben görebiliyordum.
Sizler değil :)
Çünkü; o bana 'aşkla' gülüyordu
Sizlere ise kendinizce...

Ben onun bir gülüşüne bir ömür adadım
O ise kendini bana
Sizi bilmem ama
Ben dileği kabul edilmiş bir insanım...

BEN Onu yağmurlu bir günde
Çaresizce oturduğum soğuk kaldırım taşlarına düşen gözyaşlarımla Allah'tan diledim...

O ise beni;
Yağmurla karışık avucuna düşen bir damlada dua olarak yüzüne sürmüştü...

Velhasıl...
Kısacası onu S E V M E K
ve
onun tarafından S E V İ L M E K
her şeydi!..

Ben diledim!
O dua etti..
Allah'ta kabul etti.

#hüzünlükent

Geçmemiş bir zaman

Hani böyle mutlusun ama değilsin gibi hissediyordum.
Boyumun bir şeylere yetmediği anlar vardı.
Bazen hani derler ya! "Otur oturduğun yere Senin boyun yetmez bu işlere" gibi...
Sanki büyüyünce her şeyin üstesinden gelebilecek gibi bir an önce büyümek isterdim.
Örneğin, Annem Saçlarımın bir kısmını tepeme toplar, geri kısmını omuzlarımdan aşağıya salardı.
Okula gidince Bilal ve ümit isminde iki erkek çocuğu yanıma gelir.
Benimle alay etmek için
"Aaaa kuş yuvası" derler ve alaycı bir şekilde gülerlerdi.
Dışından bir şey demesem de içimden onlara değil de önce anneme kızardım.
Ondan sebep evden okula doğru yola çıkınca hemen saç bağımı açar,
eve gelirken de annem kızmasın diye toplamaya çalışırdım.
Bu benim için bir iç yıkımı, ne büyük dertti anlatamam
O zaman ki, Çocuk aklım işte...

Ama uzun yıllar geçmiş olsa da minik kızımın saçlarını tararken "hangi şekli istersin" diyorum
"Anne sen istediğin gibi tara ör sen bilirsin" dediğinde
Aklıma gelir kuş yuvası saçlarım

Sahi Şimdi düşününce
"Neyin üstesinden geleceksen" diyorum.
Zaten Yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızda
"İh" desek anamız, "oy" desek anamız,
"Vah" desek babamız başucumuzda oluyordu...

Aklımda, büyüme senaryosu var olduğu süreçte
Annemin yamacına geçip başımı yukarı kaldırıp,
boynumu omuz başlarına doğru uzatır boyumla boyunu ölçerdim
"büyüyor muyum?" diye...
Maalesef yetişemezdi başım başına.
Arada annem merdiven başında falan durduğunda
Hemen üst basamağa koşarak çıkar onunla aynı boya gelmeye çalışırdım.
Omzuna yetişince başım, "ahaa büyüdüm demiştim :)"
Annem, ben böyle davrandıkça kızardı.
"Öldüm, bıktım! şu kızın büyüme hevesinden
kızım kızım büyüyünce Alı, Moru, Mavi'yi, Yeşili karıştırırsın
büyüyüp de ne olacaksın!
Şimdi, gökyüzü Mavi
Kırlar Yeşil
Tek derdin karnının açlığı
Yürü git oyun oyna yıllar çabuk geçer büyürsün ama;
Büyüme!
Hayat öyle kolay değil!.."
"Elekten geçirir fecri felek çemberi!
O vakit aklın şaşar da kalırsın öylece diyordu..."

"Evet Anne büyüdüm hemde çooooook büyüdüm!
Gökyüzü her vakit gri
Kırlar kıraç toprak
Mavi ve Yeşil kayboldu tümnden Siyah dünyaya açılan manzaram
Birbirine karışık gündüzümle gecem!
Hatta bu arada boylu boyumca çocuklarda büyüttüm.
Ama içimde ki, "büyümek hiçte güzel değilmiş" diyen kız çocuğunu bir türlü büyütemedim...
Yeri geldi kadınlığımı,
Yeri geldi çocukluğumu bir kabristana gömdüm,
Analık tarafıma sarılsam da
Say ki, Senden sonra yaşamadım bende öldüm!..

Senin yokluğunda kaç canlı, gerçek korku filmi izledim.
Kaç yalan, dolan aşkı kendimden bile gizledim.
Kaç yürek yangınını gözyaşlarımla söndürdüm.
Yine de kimse senin gibi yanımda olamadı...

Şimdi
Benim de boyum uzadı da uzadı.
Acılarımın da boyu uzadı.
Elem, Sıkıntı, dert bir şekilde geçiyor, geçecek!
Ama;
Acılarım dinmek bilmiyor. İçimde ki o küçük kız çocuğu her gün başka bir bahaneyle sarılıp bana küsüyor.
ve her gece düşlerimde uçurumlardan düşüyor.
Tutunamıyorum bir dala,
Bazen sırdaşım olan yağmurlar yağıyor avuç içlerime,
Bazen kendimi bir mahkeme salonunda buluyorum.
"Kim bu dava açan" diye sorgularken
Öyle, başka şahıslar çıkmıyor karşıma Yüreğim benden davacı olmuş oluyor,
Ben ise hayattan!
O an dilime sükût bulaşıyor
Yüzüm yere düşerken, başımı önüme eğerek "haklısın" diyorum sadece
"Haklısın!.."

Sonra içimde bir yer sızlıyor ve
Anlıyorum...
Hani birçok insan da olmayan
Sadece merhamet sahibi insanlarda olan bir duygu vardı ya, adına (Vicdan) denilen
İşte İnsanın (vicdanı) susmayınca da ne bileyim.
Hayata ve kendime olumlu bakmadığım için vicdanım sızladıkça kendimden özür diliyorum sadece...

Hayat! diyorum bazen yaşanan bir ömür boyu süren mutluluk.
Bazen bir nefes
Bazen hani "o hayatta mı? " diye sorulan bir soru
Her ne anlam ifade ederse etsin de hayat beni un ufakeledi.
Ahh Bi bilsen Anne
Gerçekten, "Elekten geçirdi fecri felek çemberi "
Biz hayatı yaşamadan
Hayat bizi bir güzel Yaşadı mı?..
Harcadı mı?..
Yok mu? saydı.
Ben bilmiyorum.
Bilen varsa söylesin...

" Öyle işte" ~

#Hüzünlükent

Ölüm yara değildir.

Ne yazsam bilemedim
Direk sayfanın yazı bölümüne geldim tıkladım
Yeni yazı ekle yazıyor du.

Yenisi eskisi yok
Şu günlerde
Neyi ?
kimi?
Hangi birini yazıp ekleye biliriz ki?

Bu bir masal değil
Bu bir roman değil
Şiir hiç değil

Doğrusu
Ne yazsam bilemedim
Neyi yazsam bilemedim
Aklımda binlerce enkaz
Kulağımda binlerce feryad
Ellerim de boşluk

Acı'ya bürünmüş ülkem
Ve yok olan memleketim

Yara üstüne yara ve ilaçsız
Yaraları birlikte sarmak diyorlar
Hangi yarayı
Sarmak ?

Hangi merhem
Hangi ilaç çare olur ki
Hangi yarabandı kapatır
Hangi cerrahi işlem düzeltir ki

Çünkü bu bir yara değil
Bu düpedüz insanlığın ve ölüme terk edilmişliğin en uç noktası

Alan almış
Çalan çalmış
Geç uzanan el toz toprakta kalmış
Nefes yok!
Yaşanan tufan deprem olsa da
Kader denildi
Ne deprem
Ne de kader
Oysa ki, hepsi kaderine terk edilmişti.

Vallahi
Ben ne yazsam bilemedim!

Ve
On'ların her çığığında
Sanki BEN'im içimde deprem oldu
Ve
Yüreğim bin parçaya bölündü.

Ölüm yara değildir sarılmaz
Ölüme kefen sarılır.

"Ve memleketime iki tır dolusu kefen gitti yine de yetmedi!..."

Elbistan'ın yarası geçmez!

Ceyhan Nehrinden artık su yerine
Geride kalanların Gözlerden kanlı yaş akar...

#hüzünlükent

...ve ben bir kez daha ölmedim

Zamanla alışıyor insan
Herşeyin
Ve
Herkesin yokluğuna
Aramak, sormak
Duyamak yerine
Susup derin derin düşünmek
Ve
Kimler için kendimi heba eyledim,
Demek düşüyor du bir zamanlar
tam da zihnimin Başkentine

Oysa ki, öyle değilmiş
Aynı coğrafyanın insanıydık
Aynı sallantı da hopladı yüreklerimiz
ve aynı kaderi,
ve de aynı kederi,
ve aynı çaresizliği birebir yaşıyorduk günyüzü görmüş ama
Gün doğmadan karanlığa gömülmüş topraklarımızda

...

Sessiz sessiz uykuya dalmışken gözlerim
Rüya aleminde erken göçünü yüklemiş annem
-Duman sarmış memleketimin dağlarını korkuyorum anne
-korkma kızım korkma! ben seni hiç yalnız bırakırmıyım" diyen sözleri
-Anne oğlum uyuyor eski evimizin yatak odasında
Uyanamazsa?
-Korkma kızım uyanacak sen merak etme
dedi.
Ve gözlerim lab diye açıldı.
Rüyanın verdiği korku ile karışık
tavandan gelen zinciri paslanmış
avizenin gıcirtısı
Gardırop kapaklarının sağa sola dansı
"Ne oluyor böyle çok korkuyorum" demelerim
"Aman Allahım deprem mi? oluyor."
Koca odada ürperen yalnızlığım
Boğazıma doğru dilimin akmasının sağladığı susmalarım
Yorganı tepeme kadar çekip gecenin şerrinden Saklanmalarım
ve acı acı çalan telefonum
Yorganımdan kafayı çıkarıp telefonun ekranına uzaktan bakmalarım
tekrar duvarların gel gitlerinden sakınıp yorganın altına deve kuşu misali kafamı içeri çekişlerim
Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim!
Ve dizlerimi dövüşlerim!

Ve nihayetinde teslimiyet gösterip hakk'a
Usulca çalan telefonumu açmamla birlikte
"Anne" diyordu evladım "anneeeee"
"Oğlum" dedim
Sâdece "oğlum!"
Titriyordum
"Hayır hayır üşümüyorum"
Kaygı hastalığım ayaklanmış
Bilmem panik atak
Bilmem astım nöbetleri
Galiba ben çok korkağım hakaretleri
"Yok yok korkak değilim, gecenin süprizi korkunçtu" dedim avuturken kendimi...

Bir an kulağında ki, ağıt sesi ile "annem" derken oğlum yüreğimde acıtan bir sızı
Tüm kemiklerim tuz buz
Ve bir ben miyim? paramparça
Evladım belki de ölüyor.
Belki de biz öleceğiz bilinmezlik.
Yârabbi yardım eyle
Allah'ım sen koru bizleri
Aklım yerinde çıktı çıkacak
Uzansam elim gitmiyor
Yürüsem ayağım gitmiyor
Çaresizliğin en uç noktası
Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim
Ve dizlerimi dövüşlerim!

Hâlâ ağlıyor.
Hâlâ "anne anne" diyor "anneee"
-Annem deprem oluyor korkma anne olurmu korkma!
-Yok yok ben korkmuyorum
Sende korkma
Deprem hem Kayseri'de oldu
Siz Maraş'takiler buradaki depremin sallantısını hissetmiştir duracaktır birazdan korkma kuzum!
Ağlama oğlum ağlama diyordum ki,
Oda ne? Tekrar sallanıyoruz.

Yan odada uykudan uyanan minik kızlarımı aldım oturma odasındaki koltuğa oturduk.
Bir taraftan Maraş'ta ki oğlumu sakinleştirirken
Diğer taraftan minik kızlar bas bas bağıyor.
Maviş gözlerini bize dikmiş halimize şaşırın kedimiz Karsu
Yağmur seslendi "gel Karsu korkma gel"
Kucağımıza aldığımız kedimiz ile
Hepimiz bir birimize sarıldık
İçimdeki annelik duygusu ile kollarımı öyle bir açtım ki,
Bir an kocaman olsun istedim ellerim
Kucağıma bastıkça bastım hepsini
Oturduğumuz Koltuk ile birlikte duvarlarda evin önündeki caddeye doğru gidip geliyor
Miniklerin çılgılığı
Kapıların açılıp örtülmesi
Lambaların fır fır dönmesi
Herkesten çok ben korkuyor olsam da, duygularımı bastırıp metanet gösterilerim
Allah'ım çok korkuyorum diyen iç seslerim
Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim!
Ve dizlerimi dövüşlerim!

Diğer tarafta hala ağlayan bir delikanlı
Kanının delisi çekilmiş
Çaresizlik kaplamış bedenini.
-Annee duyuyor musun? Beni anne
ben uyurken yataktan yere düştüm uyandım
Şuan evimin tavanı çöktü yatağımın üstüne
Ayağıma bir şeyler düştü çekemiyorum
Anne yardım et!
-Tamam oğlum şimdi birileri gelirler seni alırlar merak etme!
Anne anlamıyorsun deprem Kayseri'de değil
Maraş'ta oldu
Her taraf dümdüz oldu
Ben ilk depremde dışarı kaçmıştım ama, üzerimde ince pijamalarım var diye kıyafetlerimi almaya girdim,
İkinci depreme yakaladım.
Anne galiba ben ölüyorum!
-Oğlum ev arkadaşın Adem nerede?
Adem yok mu? dedim.
Adem yok mu?
Adem yok mu?
Sonrası aradığınız kişi'ye ulaşılmıyor sinyali:(

Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim!
Ve dizlerimi dövüşlerim!

Yârabbi olduğum yerde dondum kaldım yeminle kurbanlık koyun misali
Bekliyoruz öylece
Aklım almıyor "Maraş yok oldu" dedi çocuk "Maraş yok oldu."

Bir an kapımız çaldı
Gelen komşum idi.
"Hadi evde durmayın dışarı çıkın" dedi.
Minik kızlarıma montlarını giydirdim
Kedimizi pusetine koydum, çıktık caddeye
Aman Allahım günlerdir pencere önünde kar yağsın diye bekleyen miniklerin hayâl kırıklığı
Kar sevinicinin hüzne bürünmesi
Deprem nerelerde oldu oralarda neler olduğunu bilmeden
yağan kar
Ne kadarda acı vericiydi.

Yol'un karşı tarafından bizim kimsesizliğimizi fark eden
merhamet sahibi bir abi yanımıza geldi.
"Bacım bu çocuklar üşümesin hadi bizim arabaya geçsinler kedinizde üşür
Yazık günah" dedi.
Bindirdim kızları komşunun arabasına
Herkes sokakta yadırganacak bir şey yok ama, biraz sonra baktım ki herkes sığındıkları arabalarında.
Bir ben kaldım koca caddede kar'ın altında
Bir taraftan artıçılar sallarken
Bir taraftan oğlumu arıyorum
"Kahretsin"çalmıyor.
Diğer taraftan abilerim ablalarım tüm ailem hatta sülalem aklımda!

Gün aydınlandı
Herkes evine girdi.
Bende kızları karşı komşuya emanet edip mecbur olduğum işime gittim.
Acele bir şekilde işlerimi halledip, patrona ben Maraş'a gitmeliyim
Kuzenlerim vefât etti.
Hem cenazeye katılıcam, oğlumu da alıp gelmeliyim dedim.
-Hadi boş ver işi hemen git kızım dedi.

Saat 13:00 gibi iş yerinden çıktım.
Koşar adım eve gidiyordum ki,
Ayağımın altında ki kaldırım dalgalanmaya başladı.
Bir an olduğum yere oturdum tüm Kayseri yine sokağa dökülmüştü.
Aldım telefonu elime minik kızlarımı arıyorum
Bir taraftan da koşuyorum
O an Yağmur ağlıyor, ablası ağlıyor, gökyüzü ağlıyor,
Ben ağlıyordum.
En son şebekesi kesilen telefon da oğlum ağlıyordu.
Bilmiyorum hala ağlıyormuydu?
Bu defa tekrar depremin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum ki,
İnsanlar bağıyor "korkmayın kayseri'de değil Kayseri'de değil!
(Elbistan'da) olmuş"
-Nerede? abi nerede olmuş Elbistan mı?
-Evet Elbistan
Sanırım gece ki olan depremde ki gibi tek korkması gereken ben idim.
Olduğum yerde duraksadım, vallahi de çok korktum!
Teyzeler benim halimi anlayıp
-Kızım sen niye ağlıyorsun niye korkuyorsun bi'sey yok!
-Teyze nasıl yok ben Elbistanlıyım dememle birlikte
Yeğenlerim aradı.
"Hala halacığım babam ölüyor babam ölüyor halaa"
Ablamın kızı bir taraftan Teyze dua et biz ölüyoruz
Abilerim eyvah ablalarım!
Yarabbi ben kaç parçaya bölünmeliyim üzölmek için?

Biliyorum binlerce...
Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim
Ve dizlerimi dövüşlerim!

O an aklıma anneciğimin ani ölümü
ve kar yağışı nedeniyle yolların kapalı olup gidemediğim,
Ve yıllar önce aynı tarihte altı Şubat'ta
böyle karlı bir gün de Kayseri'ye taşınmam
Ve yine baştan dilime düşen acı sözlerim
Kayıplarım vedasızdır benim ağıtlarım!
Zaman, saat biraz ilerledikçe ailemden gelen üzücü haberler yok olan hayatlar
ve yıkılan hüznülükent.
Ve ben bir kez daha ölmedim böyle değişlerim
Ve dizlerimi dövüşlerim!

Hüznülükent

Bir avuç kiraz

Buyurun sizin olsun dedi!

Akabinde bu nasıl insanlık dercesine
Elmas karası gözlerinin içindeki karanlıktan taş kesilmiş kalplere
Simsiyah bir bakış attı.

Ve "bumudur?" dedi dökülürken bir kısmı kırmızı, bir kısmı henüz olgunlaşmamış pembemsi kirazlar parmak uçlarından!

Adamın gözlerinin bakış açısı kadını taciz edecek derecede üstünde idi.

"Pardon bir sorun mu var?" Dedi kadın!

Adam "Sorun yok ama yeterli miktar da kiraz topladınız fazlasına gerek yok" dedi öfkeli öfkeli.

Genç kadın "burası kamuya ait bir park değil mi?"

Adam "evet Belediye'ye ait, lakin parkta oynayan çocuklar ve benim küçük kızım da arada sırada park'a indikçe yiyor siz biraz fazla aldınız işlem yapılması için ilgili mercileri aramak istemiyorum.

Bence aldığınız kiraz yeterli değil mi?" Dedi.

Kadın avuçlarını açtı "elimde şu an üç beş adet kiraz var

Buyurun bunları da kızınıza götürün" diye uzattı.

Adam "hayır derdim o değil, ben fazla topladığınız için uyardım!"

Kadın "Ne fazlası üç beş adet dedik ya" dedi ve kadın bu defa avuç içlerinde ki kirazları çimlerin üstüne fırlattı.

Genç kadın eşinden yeni boşanmış, iki kız çocuğu ile kendisine sakin sessiz yeni bir hayat kurmuştu.

Babadan aldığı bir kaç kuruş yetim aylığının yanı sıra, yarım gün çalışmak kaydı ile bakıma muhtaç bir bayana yardıma gidiyordu.

Maddi olarak bunlar ile yetinmeye çalışıyor olsa da nafiye yetmiyordu.

Her sabah olduğu gibi cep telefonunun alarmı 08.30 da çaldı.

Gözlerini açar açmaz annesinden öğrendiği ilk duasını söyleyerek "bu gün ne yaparsam senin rızan için olsun yarabbi" diyerek kalkıp güne başladı.

Sonrasında kahvaltısını yapıp memnuniyetsiz bir şekilde evden yola çıktı.

Binadan çıktıktan sonra şöyle dönüp evine bir baktı.

Rabbim evim ve çocuklarım sana emanet sen onları koru kolla sahip çık, bana da güç kuvvet ver" diye diye yürüdü.

Bir an "aman yaaa her gün aynı şeyler bu gün Salı, yarın Çarşamba diğer gün Perşembe!

Of sonra yine cuma diye yürümeye devam ediyor du ki,

Birden yorulduğunu hissetti.

Oysaki çok uzun bir mesafe de yürümemişti.

Önüne çıkan ilk parka girdi ve bir banka oturdu.

Gözlerini sağa sola çevreye gezdirirken dallarda ki kırmızı kirazları gördü.

"Bir kaç âdet kiraz çalıştığı evdeki engelli bayana, bir kaç adette minik kızlarıma alsam haram olmaz değil mi?" diye kendi kendine sordu.

"Yok be niye haram olsun zaten Belediyenin parkı" diye ellerini kiraz ağacının dallarına uzattı.

Aynı dakika da yamacında kısa boylu, gri renkte eşofman giymiş orta yaşta bir adam belirdi.

Orta yaşlı Adam da kiraz toplayıp yemeye başladı.

Kadın bir an adamlı gözgöze geldi.

Adam da "kiraz yiyor" diye düşündü.

Tekrar adama doğru baktı yine göz göze geldi.

O an sakın dı...

Adamın niyeti kiraz yemek değildi.

Adam ağacın etrafında oradan oraya dönüyor,
genç kadını bakışları ile taciz ediyordu.
Kadın yere düşen kirazları almak için eğildikçe, kadının arka tarafına geçip sinsi bakışlar ile izliyordu.
Genç kadın kendi halin de kirazları koparıırken adamın gittiğini fark etti.
Ama o an kendisi adamın onu uzaktan taciz ettiğinden habersizdi.

Aradan çok değil beş on dakika geçti. Şöyle bir etrafına baktı ki, adam az ileride ellerini göbeğinin altında ön kısmında birleştirmiş gözlerini kadının üstüne dikmiş öylece bakıyordu.

Kadın yere düşen kirazları eğilip tekrar aldı ve başını yukarı kaldırdı.
Bu defa dayanamayıp
"Bir sorun mu var? Beyefendi diye sordu.
"Yok, hayır bir sorun yok" Dedi adam
"Peki, dakikalardır etrafımda dolanıp durdunuz o nasıl bakmak!
Bundan daha kötü ne sorun olabilir ki?
Sapık mısınız?
Karşıya geçmiş duruşunuzla ve bakışınızla rahatsız ediyorsunuz beni" dedi.

Sapık ruhlu adam "ne rahatsız etmesi, siz beni yanlış anladınız ben filan okulda öğretmenim!
Sizin ihtiyaç fazlası kiraz kopardığınızı fark edince uyarmak" istedim.

Genç kadın "ha öyle mi?
Say bakalım madem öğretmensiniz matematiğin iyidir senin, avuç içimde kaç adet kiraz var" dedi.
Sapık ruhlu adam "ne alakası var, ne sayması, bence kapanсын bu konu dedi.

Genç kadın " Bence kapanmasın bu konu sizin öğretmen olmanız kişisel sapkınlıklarınızın üstünü örtmez.
Kaldı ki hareketleriniz ve tavırlarınız bir eğitimciden çok bir tacizci karakterinde.
Ve burası halka açık bir park, haliyle bu ağaçlarda kamuya ait.. Bir kaç adet kiraz aldım bu sizi
hiç mi hiç ilgilendirmez!
Şimdi kimi arayacaksınız arayın" diye cevap verdi.

Adam kadına "yürü git be kadın yoluna insan gibi uyardık anlamadınız
Bir de beni sapık ettiniz" dedi.

Kadın "evet çünkü sen bir sapıksın!
Hemde eğitilmiş sapık!
Kendinden utanmıyorsan yaptığın onurlu meslekten utan!
Bir de öğretmenim diye o kimliğin arkasına sığınmıyorsun
Pu Allâh belânı versin" derken kadının gözlerinde ateş çıkıyor ve devam ediyor du sözlerine
"Belediyenin parkında meyve ağaçları var ve herkes istediği kadar yiyebilir...
Sizin derdiniz kiraz değil taciz
Madem eğitimci bir adamsınız size bir şey diyeyim mi?" dedi kadın
"Buyrun" dedi adam

"Ben bu kirazlardan bir kaç avuç almış olsaydım
yani siz müsaade etmiş olsaydınız taciz etmek yerine
Gözlerinizi üstüme dikmiş olmasaydınız
Minik kızlarıma götürecektim
Belki de onlar bu yıl hiç kiraz yememişti
Benim maksadım evlatlarıma tattırmak
Sizin derdiniz bir kadını tatmak" dedi ve arkasını dönüp yoluna devam etti.

Yarın sabah oldu.
Kadın mecburen işine aynı yoldan gitmek zorunda idi.
Bu defa kiraz ağacının altından değil de, parkın etrafını dolanarak geçti.
Yine o adam yoluma çıkarsa diye
Uzaktan kiraz ağacına baktı.
Gözleri ılık ılık gözyaşı ile doldu. Vücudundan soğuk bir ter boşaldı.
Çünkü!
Sapık ruhlu adam kiraz ağacının altında aynı yerde taciz edeceği birileri gelsin diye
dört gözle bekliyordu.
Kadın "yarabbi beni bir kaç adet kirazı koparmaya muhtaç eylediğin neyse de!
Şu başıma musallat ettiğin sapkın kuluna ne demeli!..
Yoluma kiraz ağacını diktin de,
bari dibinden sapık büyütmeseydin diye" kaderine sitemli bir dua ile yoluna devam etti.

#hüzünlükent

Bayram olsun mu?

Hayat'a bir gülümseme demek için
vakit artık çok geç olsa da
Kızım yağmur ile hayat'a bir gülümseme dedim
Kalbim ağlarken...

Gurbette bayram, bayram olmayalı on üç koca yıl geçti...

Arkama dönüp dönüp kaç defa baktım ayrılmak istemediğim anneme babama, aileme ve memleketime,
Ama kimse yakama yapışıp gitme!
Gitme! demeyeli kaç kilo metre yol kat ettim!
Sonu sevdiklerime çıkmayan

Kaç sabahı geç olan geceye yasladım başımı
Kaç mevsim geçti kış bahara küs koca takvimlerde
Kaç sabahı ikindi, ikindiye akşam edemedim uzadıkça uzadı günler
Ve ben içimin ezikliğin de küçüldükçe küçülen kız çocuğunu
Türlü türlü ninniler,
Türlü türlü ağıtlar yaksam da,
Üzgünüm büyütemedim...

Kaç defa sessiz
Kaç defa avaz avaz ağlasam da
çılığı mı kimseye duyuramadım
Kaç damla göz yaşı düştü nemi kurumayan eteğime bilemedim...
Şimdi sevdiklerim gözüm de kalalı
kaç zaman geçti hesaplamıyorum
Aslın da bilinmez bir asır değil,
kaç yüz yıllık acı çektim...
Yutkundukça
Her bayram
Yalnızlık hissettikçe
Biliyorum

Şimdi sözüm sana gel gör ki, anne
Kalksan da boylu boyunca yattığın kabrinden
Uzatsan da cennet kokulu ellerini
Öpecek ne bir ben kaldım
Ne de bir sen!
Ne memleket kaldı ne de ev bark ocak
Her yer virâne, yıkık dökük köşe bucak
Ne bacı kaldı ne de kardeş ne de dikili bir taş!
Herkeste bir telaş
Ha mezar taşın sağlam!
Babamı sorarsan onun mezarını yaptırılmamıştık, sanırım onu senden daha az seviyoruz gibi gibi, gibi gibi...
Saçma bir söz idi ben de biliyorum
Babasını sevmeyen bütün kızlar ölsün diyorum!..

Her bayram gelmeden önce ben böyle oluyorum işte
Kendime saklanacak bir yer arıyorum
Yine kendime saklanıyorum
Eyvahlar olsun ki,
ben yine saçmalıyorum

Aynalara bakıyorum kendimle konuşmuyorum
Kimseyle konuşmadığım gibi
Gördüğüm kendime acıyorum

İşte bak! ben yine ağlıyorum
Siyahı tükenmiş saçlarım dökülüyor gözyaşlarıma eşlik ederken...
Gamzelerim artık belirginliğini kaybetmiş yüz çizgilerime karışalı
"Ey kaşına gözüne adam öldürülür be kadın!" denilen gözlerim toprağa bakarken
Eyvahlar olsun ki,
Şimdi anam toprak
Babam toprak
Kardeşlerim memleketim
Konum komşum toprak

Ben yine de dilek tutuyorum yıldızlar kayarken
Her gece uyumadan önce kirpik diplerime Güneş'i ekiyorum
Umursamaz bir tavır ile "Aydede kime gülümser ise gülsün banane" deyip
Her sabah güneş yerine yağmur biçiyorum
Yağmurun gözlerinden umut olsun diye öperken!..

Bayram olsun mu?

#hüzünlükent